

Zvaidižde

SANVAITINIS LAIKRASČIJS.

Nr. 16

BROOKLYN, N. Y., 23 D. GEGUZIO (MAY) 1901M.

ENTERED AT THE POST OFFICE AT BROOKLYN, N. Y., AS SECOND CLASS MATTER, MARCH 11 - 1901.

Metas I

Norim perdaug.

Viena iš svarbiausių žmogaus apsilimo priežasčių yra perdidelis laukimas ar pareikalavimas nuo mūsų sanukėsų. Labai tankiai pamirštame, kad žmogus negali kitam duoti to, ko pats neapturėjo, nepriėmė pirmiau.

Ukininkas žino gerai, kad žemė turi būti mėsza, arba, akėta jei nori turėti gerą javą. Sodauninkas pirma atsakancziai prirengia žemę, o paskui pasėję ar pasodinę kvietkas, laukia gražių, kvapenczių žiedų. Arklys turi gauti avizas, sieną ir tyrą vandenį jei nuo jo reikalaujame greitumo, pajiegų, kitaip, t. y. be atsakanczio paszaro kad mes ir kasžin kaip reikalautume – nieko nebūs. Karvė tada tik gali duoti riebę ir sveiką pieną, kada turės gerą ganevą. Žodžiu sakant, dideliu yra neiszmanymu reikalauti nuo ko tokio daikto, kuris jam po viena ir kita paveizda nebuvo duotas.

Szitą tiesą žmogus daugiausia laužo susineszdamas su žmogum, ukėsas su ukėsu, draugas su draugu. Mes daugiausia sprendžiamė kokių mūsų sanukėsas ar draugas turi būti ir to nuo jo laukiame, tikimės, reikalaujame, ir, apsaugok Vieszpatie, jeigu kame apsilviam, tada geriausią mūsų draugą kritikuojame, nickiname.

Kame tokio mūsų pasielgimo priezastis? Priezasczia tokio mūsų pasielgimo esame mes patys. Žinome, teisybė, ko mes nuo mūsų draugo reikalaujame, bet ar mes gerai isztyrėme ar tie mūsų draugai turi tą, ko mes nuo jų reikalaujame? Ne, neisztyrėme, nepersitikinome ir

darbsztumo, isztrivojimo, energijos reikalaujame nuo žmogaus silpno. Tas yra suvis negalima. Ir szita mūsų tokio apsilvimo priezastis: mes patys, arba teisingiau sakant, mūsų neapsižurėjimas. Norime, idant ligotas butų darbsztus, energiszkas, meilus, o užmirsztame, kad tai fiziskai yra daiktas negalimas.

Panaszias klaidas mes papildome kaslink proto, ypacz jo iszlavinimo ir gabumo. Retas mokintojas stengiasi savo mokintinius pažinti, kurie gali suprasti ir iszsimokinti kas žiem yra užduota, o kurie negali, bet reikalauja nuo visų lygiai. Tuo tarpu jo mokintiniai vieni yra gerai maitinami, sveiki, turi iszlavintą protą ir tiem yra lengva spėti iszsimokinti viską, ką mokintojas užduoda, bet kiti yra ligusti, silpni, turi delei savo neturtingumo maistą suvis neatsakantį, protą neiszlavintą ir tie be mažiausios savo kaltės, negali su pirmaisiais susilyginti. Reikalauti tada nuo visų lygaus gabumo, lygaus iszsimokinimo yra didelė klaida, yra reikalavimas per didelis.

Labai tankiai duodame pamokinimus vaikinui arba merginai ir stebiamės, kad mūsų nepaklausė, o jie tuo tarpu suvis mūsų nesupranta. Laukiame iszminties arba atsargumo nuo tų, kurie tų dalykų suvis nesupranta, o paskui, kada mūsų geri norai nuėjo per nieką, tada kitiem skundžiamės. Labai tankiai laukiame pajiegos isz tenai, kur jos visai nėra, laukiame iszminties nuo ypatos, kurios niekas iszminties nemokino. Žodžiu turime viltį surinkti nuo lauko tą, ko niekad nesėjome.

Tas pats atsitinka ant doros lauko. Teisingai guodojame nekurias ypatingai dorybes kaip tai: teisingumą, blaivybę, paties suvaldimą; giriame žmoies tas dorybes turinczius, bet mūsų kritika yra labai asztri o tankiai ir neteisinga kaslink ypatų prieszai tas dorybes prasikaltusių. Mes žinome, atjauzciame kokį mes turime pažeminimą dėl mūsų paczių, jeigu kada pasiliktume melagiais, prigavikais, girtuokliais ir t. t. ir tą paczią kaltę priskaitome kitom ypatom, bet užmirsztame, kad pagundų, kokias kiti turi, mes suvis neturėjome, gyvenimo iszlygos suvis nevienokios, ant doros lauko iszsidirbimas suvis atskirus. Mes to visko neapsvarstome ir todėl klystame – norime perdaug.

Szeimyniszkam sugyvenime labai retai apsvarstome visas apielinkes, labai retai apsvarstome pajiegas: vyras savo paczios, brolis brolio, sesuo sesers, vaikai tėvų, tėvai vaikų, pirmiaus nė ko nuo jų reikalaujame. Delei szios priezasties mūsų pareikalavimai liekti neiszpildomi, atmesti. Mūsų pareikalavimo neiszpildimas, pripildo mūsų szirdis piktmu, isz to kyla barniai, neapykantos, meilės atszalimas, ir tas viskas atsitinka vien delei to, kad norime perdaug.

Atminkime visada ant to, kad tankiai ir mes patys mūsų draugų pareikalavimam neužganapadarome, bet norime idant jie mums tą mūsų prasikaltimą užmirsztų, bukime tad ir mes iszmingingi, ir nepykime kada mūsų pareikalavimų kas neiszpildo, isz tos priezasties kad mes reikalaujame perdaug.

Jurinukas.

„SZWENTOSIOS“ ROSIJOS MISIONIERIAI.

(PAGAL LANSKAJĄ).

(Tąsa).

Galima ji buvo net keletą dešimtį kartų sutikti užsimilyjusį kada kur einant; darbas žmogus buvo apsikrovęs ir nedoriausis priešas negalėjo jo iškalbėti, kad tingi ir nepildo kaip reikia savo prideresčių: Štai jis ligonių namuose, štai kalinyje stebesi į kaltininkus, štai žiuri kaip kareiviai lavinasi ir galvas lenkia, štai sukas ant turgaus — visur budavo visada mokėdavo duoti gerą rodą ir protingai perspėti. Nešiojo labai gražią kepurę su raudonais kraštais; visi žinojo, kad jį gyre Mikolas Dmitravycė ir su Steponu Petravycė didžioje vienybėje gyvena (labai sutiauka). Iš menka didžiųjų palikęs Lupinski paketino rupintis kuo didžiausiai patikti. Buvo tai žmogus jaunas, šiek tiek mokytas ir žmoniškas. Iš kur jis priklydo ar iš pietų pusės ar iš žemiųjų nežinome. Kas jis toks buvo nežinojo, pagaliaus nė tie su kuriais gyveno. Pas mus jis atsirado su žvaigžde ant kaktos ir vadinose geru žmogumi. Bet ką niekus kalbu nedorų žmonių čia nebuvo, gudą pavadinti nedoreliu buvo didžiausia neišmintis. Piotr Ivanovič Lupinskis buvo geras ypatingai pradžioje. Gana jam budavo, kad ir mažai kas duodavo. Piotr Ivanovič Lupinski's buvo atsargus ir mokojo savę valdyti, vienog kada nekada užmiršdavo ir nežmoniškai pasielgdavo. Savi-meilingas, auklėjo savo augštybę ir gerą vardą, nes gerai namuose, jog jį daro augštesniu už kitus. Toks buvo Vilky-nės komisorius.

IV.

Nuvargęs ir nuskuręs buvo tas kraštas, kad pagrįžo iš kareivijos Gabriel Šcolkun. Dėdė Gabrielius, kaip jį visi vadino, buvo iš Sosnovkos. Turėjo gražią pačią ir trejetą vaikų. Dėdė Gabrielius ne veltui vaiklojosi po žmones: pagrįžo prisirinkęs visokių žinių ir gudrybių; mokojo maž daug skaityti spaudos raštus ir rašyti kaip antai braizo mažai vaikai. Škaitlių labai gerai žinojo ir be apsirinkimo ant pirštų suskai-tydavo lig tukstančio. Atmintį turėjo teip gerą, kad užklaustas kiek metų praejo nuo Kristaus užgimimo tauojaus atsakydavo. Už vis labiau mėgo skaityti knygas dvasiškas. Tankiai pasigerdavo, pasigėręs verkdamo. Perėjęs jis maž per visą Rosiją keletą metų gyveno tarp drąsių žmonių. Čia prisistebėjo į papročius ir pasiėlgimus žmonių ir parėjęs namo pradėjo nekėsti saviškius. Už vis labiau jis nekentė žydo Capliko, kurs susiuodęs su kunigaikščio perdėtinis ir vietine valdžia skriaudė ir varginio žmones kaip savo vergus. Dėdė Gabrielius matė kas dedas, bet ištikus metus savo nieko niekam nesakė ir tik paskui, kad gerai viską suprato, pradėjo išmintingesniems perspėti. Iš pradžios vieni klausinėjo kiti nenoroms atsakydavo; paskui vienog, kad daugumas susiprato, pradėjo kalbėti jog išties pas juos negerai — kilo abejojimai. Šcolkin nors savotiškai aiškino įstatymus maiše sakydamas ir tankiai nesuprantamai kalbėjo, vienog pasisekė jam perkalbėti (pertikrinki) klausytojus, kad įstatymai parašyti ponams ir žmonėms ir kad įstatymas ne teip baisus žodis kaip sako jų raštininkas. Jus vyrų jė netikite, sakydavo į geras rodas, tai paklausyti nors dvasiško tėvo kunigo. Tėvas Aleksandra nemeluos..... Man vis tiek pat atbuvaus savo, neisiu kašias užsikabinęs..... Stėponas Čerkas, Pilyps Tyla senas Petras Pakalniškis, bernas Jonas Apynys, du Bičku Izidorius ir Antanas susėdė ant suolų klausė ką sako kareivis. Tydelis snaudė kerčioje. Iš Šcolkuno kalbos žmo-

nės dažinojo nemažai naujų žinių ir stebėtinų atsitikimų. Sunku jiems buvo įkalbėti, kad ten gana toli Rossijoje yra geri komisoriai, kurie ne mušimu, bet žodžiais pertikrina tamsus žmones, kad patys žmones susirinkę aprokuoja savo reikalus ir pagaliaus aprenka vaitus. Ne, tai netiesa, ar tik jis iš mūsų nesijuokia? Šnekejo ir mislyjo žmonės. O dėdė Gabrielius sako iš tiesų pyko ir keikė apjakusius žmones ir kaip įmanydamas rupinosi juos pertikrinti. Sako ir pasakęs pridėdą išrodas. Sosnoviečiai neteikėjo, kad kur žmonės su komisoriais teip gyveno. Mislyjo jie, kad tai netiesa ir matė patys, kad jie visai kitoniškai elgiasi su Petru Ivanovičiu Lupinskiu. Pagal jų išmanymą delto tik buvo Piotr'as Ivanovič'e, kad paskirtu darbus, nuspręstu mokesčius, išjieskotu pagalvės ir neuzsimokėjimus, citu i kareiviją ir ypatingai nuspręstu kiek sosnoviečiai šį metų nukėsti turėjo rykščių. Žodžiu „komisorius“ ir „įstatymai“ stebėtinu budu įgijo vieną prasmę. Žmonės vieno nuo kito negalėjo atskirti. Nors raštininkas jiems aiškindavo, bet nekaip negalėdavo išaiškinti. Ne buvo baisesnio žodžio kaip „įstatymas“ jau ir drąsiausias nutirpdavo. Ir nepasistebėtinas tai daktas jug juo žmogus mažiau išmano ko įstatymas iš jo reikalauja tuo labiau juo bijo. Labai gerai jis tai atmena, kad kur kartą jį mušė kiek kartų reikėjo mokėti vis jam sakya, kad įstatymas teip liepia. Kodėl gi jų nebijoti? Tamsus žmogus teippat kaip mažas kudukis, lengva jį yra niekais įbauginti. Tai labai gerai numanė gudrus plešikai ir už tatai, kad buvo tamsus, leti ir nedrąsus, jiems pinigais migte migdavo ir turtai didindavosi. Dėdė Gabrielius kurs buvo maž už visus vyresnis norėjo kiek nors savo apjakusiems broliams išrodyti nedorus darbus. Ypatingai perkalbėję apie locnastį. Kad gerai žinotumete kas jusų yra užlaikytumete, tai ką jums suteikė įstatymai niekad jųs nieks neskiaustu. Žinote, kad daug jums duota, bet gyvenate kaip mulkiaai, kas ką nori tai daro.. Ka, niekus kalbate broliai, pratarė Bičkus, jus mislyjate, kad dėdė Gabrielius tiesa sako, ir pažiūrojė į žmones. Koki tie įstatymai paklause jaunas Apynys, norėdamas suprasti ką sakė -kareivis. Koki įstatymai?! Koki?! Toki. Teip antai, kad tas drabužis tavo tai jau jo niekas iš tavęs atimti negali, o jums ne tik drabužius galima atimti, bet ir galvas nukirsti. Liurbes ir gana! Na palauk — sako Petras Pakalniškis šešių dešimtų metų senelis su ilga barzda — palauk, tu sakai drabužis..... drabužio man neatims užtatai, kad mano, neduosiu, bet bus prisakymas surinkti bile kam pinigų ką tada darysi, ar įstatymų neklausysi? Bile tik niekus plepi įbaugina jie įstatymais! Kaip miško žveris bijote..... Seneli, suprask, kad ir įstatymai nevienodi vieni Dievo palikti k. a, neužmušk, nevog, nesakyk neteisingai ant artimo..... Nors kada nekada negalima be melo apseiti pridurė. Tai tiesai! pasakė Steponas Čerkas rimtas žmogus kaimo viršininkas. Beto negalima gyventi atsilepė broliai Bičkus. Nepamelavęs neiškirs pratarė Apynys. Iš atžvilgio į žmones — sakė Šcolkun — yra kitoki įstatymai t. a. privesk savo tėvo ir motinos. Jie neatbutinai reikalingi visi tie įstatymai Dievo ir pamoks apie juos girdime. Iš karaliaus įstatymų kalbėjo kaip mokytojas — t. a. tarnauk ištikimai ir teisingai. Tuos visi turi užlaikyti. Bet pas jus vaitas su valdytojų-tiek įstatymė pridirbo ir tokių kurių nė dangaus knygose nerasi, kuriuos tik jusų valdžios teturi. Teip dėdė nekalkė — atsakė pasiputęs Čerkas — visur teippat. Neseniai čia buvo atvažiavęs senas pažįstamas Baravykas iš Melkiškių valsčiaus, sakė kad baisu ir sakyti kas pas juos dedas. Komisorius sakė kaip vilkas? Užėmė didelę ukę ir neatbutinai nori pelnyti. Liepė eiti vergauti — nėra laiko kada pasilsėti. Maz kiek tik nusidėjęi tuojaus gulkis..... pats vaikščioja pypkę kemča, o žmogų

plaka ir plaka..... Girtuoklis be galo. Degtinę kaip smakas ryja. O tai jums tinginiai, sako, tiesai ir kumštį sugniaužęs rodo. Iš kur jis yra klausė Bičkus? Iš konijos. Ten matomai tokių nereik — pasakė juokingas Apynys ir visi nusijuokė. Kaip jį vadina — paklausė senas Pakalniškis. Vadinas Gvozdikas, Mikolas Ivanovyčė Gvazdikas, stiprus be galo Baravykas sakė buk jauti nugali. Butu jis pas mus pamegintume, atsiliepė Apynys. Trukį gautu pasakė Čėkas ir paprašė visus sugerti degtinės. Ilgai dar žmonės gėrė ir šnekojo, bet nuspręsti nieko gero negalėjo. Kad jau gerai išgėrė dėdė Gabrieliui apsiašarojo akis. Pakalniškis pasakė, jau laikas citi namo; visi balsiai kalbėdami sustojo.

— Ickau, kiek reiks mokėti?

Žydelis, kurs netoli miegojo, išgirdęs subarškant varinius ir klausimą kiek reiks mokėti, atsikėlė ir pasikrapštes peisus priėjo prie žmonių. Užmokėję visi kartu išėjo.

— O tai galvos — sakė Gabrielius. — Ale kas man darbo! Bet jūs pasistebėkite, kaip Rosijoje..... juog karalius ir tiesa visiem tas pats. Tupalė..... ant valdžios..... neišpuola — pasakė Čėrkas. — Tai tegul jums velniai! kad jums neišpuola..... O kas man darbo? Man vistiektpat! Kaip jūs sau norite, man vistiektpat!

Ir dėdė Gabrielius pradėjo verkti. Ale Gabriukui ar rupėjo. Nors šiurkšti buvo jo sėrmėga, bet gera širdis. Norėjo jis tai išnaikinti kas jam rodės, kad neteisybė ir nieko nelaukęs, šoko prie darbo.

Matydamas kaip valdytojas vargina žmones, kaip vaitas, norėdamas pats pelynti, žydą užstoja, kaip abu kamisoriui padedant nežmoniškai elges — pasiketino prikalbėti žmonėms, kad turėtous įstatymų. Paklausys — gerai; ne, — jiems patiems blogiau — mislijo megdzdamas tinklą. — Darysiu ką galėsiu, o bus teip kaip Dievas duos.

Ir ištiesų padarė. Pats duomas tokiu-pat žmogumi, labai gražiai suprato, kad švarkai yra jo be abejonės, kad jautis ir laukai, tai jo locnastis ir išgalvojo, kad tie, kurie liepė daugiau dirbti ir mokėti kaip tieseje yra paskirta, teip-pat, kaip vagis vogts žmogaus locnastis. Neabejotinas dailtas, kad žmones turi ir pirma suprato, ale užtatai, kad apsilėidę bijojo ir nekartą persitikrino, kad to valia, keno galia — apsikniaupė tylejo.

Dabar padrąsinėti visi sukruto. Biezkus, Čėrkas su Tileputu, ant galų galo ir Apynys, kurs puse amžiaus išvergavo, pradėjo mislyti. Bet ką žmogus užmislija, tuojaus ir padaro. Teip ir dabar buvo. Žmones Šolkuno perkalbėti surašė pasiskundimą ant nežmoniško Capliuko, kurs juos labai vargino ir niekam nežinant nusiuntė kunigaikščio gėrybių urėdai. Atsakimo nė nelaukė. Parašė antrą, trečią, pagaliaus ir ketvirtą. Ant ketvirtos apturėjo labai baisų atsakimą. Sosnoviškes nutilo ir gal labai ilgai butų tylejė, kad netiketats atsitikimas, apie kurį norime skaitytojui papasakoti.

V.

Sosnuwkvoj gime, augo ir dirbo beimiukas Morkus Užuoliuka. Morkus buvo neturtingas. Turėjo jis teip seną ir nukrypusį butą, kad visi stėbėjos, kaip jo vėjas nenunesza ir lietus neišplauja išsikūsių supuvusių rąstų, kurie tikt delto turėjos, kad buvo susigulejė. Pats Morkus tykus, paklusnus ir geras; žiemą ir vasarą nešiojo sunkią kepurę; žventoms dienoms lankydavos į karčiamą ir raginamas duosnas žydelio gerdavo begalo. Ingeręs degtinės, prie kurios gudrus žydelis pridėdavo visokios macnybės, palikdavo narsus ir drąsus. Ukės reikalus numanė ir užtektinai visko turėjo; pagalves mokėdavo laike, dirbo nemurmedamas, vaito bijojo kaip nelabojo ir mislyjo, kad už komisorių netikt tame krašte, bet ka-

nakur—kitur nebėra didesnio pono.

Toks buvo Morkus, kad budavo blaivus, bet įgeręs visus niekino ir peikė. Turėjo žmėną ir mislyjo, kad mergaitė nei žmogus nei galvijus..... reikalavo, kad jis dirbtų, kadą nekadaį keikdavo ypatingai, kad pareidavo įgeręs, apskritai sakant, prigiyvenamas buvo žmogus, o jei kada ir išsitarėdavo negražų zodį, niekas nepėikė užtatai, kad šėipjau žmogus beto apsieiti negal. Kaip kada nei jis pats, nei žmėna negalėjo žinoti, ko jam reikia. Nors ir nemaž reikejo Anatelijai ketėti, ji nedejavo ir mylėjo sovo vyrą. Išėmus keletą dienų per metus gyveno vienybėje ir kartu traukė sunkų vergijos pundaį. Pagyvenę aštuonctą metų, susilaukė trejtą vaikų, kurie augo kaip grybai kad lietus lyja ir saule šildo.

Teip butų nuygyvenęs amžių ir miręs niekam nežinomas Morkus Užuoliukas, kad vienos taurelės degtinės galybė, tartum koks nelabasis, nebutų jo aukrutinus.

Kartą Morkus gardžiai pavalgęs pietus, užsimislijęs sėdo prie lango. Kaszinkas draskė jo širdį. Žiurėdamas per langą į pastatytą šale lango butą ir tvoras, apsikabinciusias didelias arbusais, kiaikė širdyde vaitą kaip tikt mane.

— Ar nepasmeigs kadą norint to smako nelabasis — prabilo balsiai.

— Kas yra? — paklausė Anateliją atsitraukus nuo lovelio, į kurį kaszinką trupijo kvykencėiui paršėliui.

— Nedorėlis manęs nekenčia, kodėl..... Žut' but', ar man ar jam galas!

— Bijok Dievo, Morkau! Kas yr? Jug pagalves neseniai užbaigėme mokėti — suniunjavo nuluidus, nes atminė, kad už niekus reikejo parduoti karvutę.

— Ar man ar jam — sumurmėjo rusčiai Morkus.

— Kėdel?! — klausė Anateliją, varydama iš buto paršėlį.

— Dabar tik pamislik, — dejavo Morkus — tiek daug kelio paskyrė taisyti..... nors ink ir pasikark. In vieną galą šimtas viorštų ir į kitą galą šimtas — septynias dienas sugaišti..... o kur darbas?

— Ką padarysi? — atsiduso Nataliją supdama lėpšyje mažą vaikelį.

— Ir širmasis arklukas, kurį ketinau parduoti per šv. Jurgį, atitiks žydui teippat kaip ir karvutė — o mums krepšius užsikabink ir eik per svieta. Treigys širmas arklukas buvo visi Morkaus turtai; užaugino, sušėrė ir turėjo viltį su pelnu parduoti.

— O kad atsiprašitumei — pasakė Nataliją numaldžius vaiką riedsdamos ant suolo šale vyro, — arba tai nors ant kito laiko atidės.

— Negali — atsakė rusčiai Morkus — gavo raštą, rašo, kad pats gubernatorius važiuoja..... keliai kad butų pataisyti.

— Nu, mat — tartum tu viens juos pataisysi? Jeigu Biezkus ir Žukai ir Pakalniškis, visi iššipirko.....

— Tai tiesa, jie iššipirko, o aš neturiu kuo..... Mečkos skura labai brangiai nori.

— Tai kiek? — paklausė Nataliją. — Szalin, pasileidėliai! — pabnlde į langą, pamačius, kad jos basi ir vienplaukiai vaikai, kurie panašūs viens į kitą genioja nedorą raštininko žąsiną.

Vaikai pasislepė, o žąsinas koja už kojos nusvyravo į savo pono kiemą.

— Tai kiek — prabilo vėl Nataliją. — Duok jam dividešimt—penkis: be to nepaleis.

— Duok, ale iškur paimsi?

— Tiesa, nėra užką druskos nusipirkti.....

Morkus žvalgėsi po visas kertes tarsi jieškodamas kadą galėtų parduoti. Bet vargas visur lino toks, kad pagaliaus ir žydas, kurs nieko neniekina, nebutų radęs ką paderėti.

(Toliaus bus.)

Kas sviete girdet.

Anglijoj numirė karalius. Ne melas, teisybė. Kas buvo. „Gazietiszkos antys“. Ką padaryciau kad valdžią turėciau. Bijausi valdžią turėti. Nenoriu būti panasus jen. Lessel. Ką jis padarė. Karaliaus Edvardo prižadėjimas. Nemilas žrindingas vyras. Caras už jį milas žrindingenis studentams, bet nežinia koks bus kitims.

Anglijoj... karalius numirė!... Jau girdžiu kaip ant manę pikstat ir manę kaltinat, kad asz „gazietiszkos antis“ noriu lekdinti, bet snekėkit ką norit, asz vis garsinsiu — Anglijoj karalius numirė. Ir tai yra teisybė; tikrai paskutinėse pereito m. dienos Anglijoj numirė karalius, bet, žinoma, ne Edvardas. Numirė karalius cigonų... Atsazukit dabar ką ant manęs snekėjot, nes asz teisybę pasakiau....

Miręs karalius vadinosi Ezaw Smith, turėjo jau 94 metus; turėjo teipgi ir paczia, penkis sunus ir septynes dukteris, o net 200 anukų ir proanukių. Matot... ir szejmyna buvo karaliska... Cigonai savo karalių labai guodojo ir su visokiais reikalais ir klausymais visada pas jį ėjo. Nuo jo nusprendimo apeliacijos nebuvo. Laidotuvės buvo puikios; isz visos Anglijos susirinko cigonai, ir kiek galedami pasirupino savo karalių karaliskai palaidoti. Asz nemyliu gyrtis, nes rymionis negražiai tokį vadina kuris pats savę giria, jie sak, kad locnas pasigyrimas smirda, bet sziadė negaliu trivoti nepasigyręs, kad asz jums už blogą geru atlyginsiu.

Jūs ant manęs pasakėte, kad asz „gazietiszkos antis“ noriu lekdinti, tai asz jums už tą papasakosiu isz kur toks iszsiresizkimas emėsi.

Tulas brukselietis, perpikęs ant laikraszčių, kad jie tankiai garsina ne teisingas žinias, sumislijo iszkirsti jiems „szposą“, ir padavė j vieną isz geresnių laikraszčių tokią žinią: Ukiniukas N. turėjo 20 ančių, isz kurių viena papjovė, sukapojo j mažus kasnelius ir davė sulesti likusiai 19. ant rytojas papjovė vėl vieną ir davė sulesti likusioms. Trezia dieną papjovė vėl vieną ir davė sulesti likusiai 17, ir darė teip toliai, pakol paskutinė nesulesė prieszpakutinės ir teip liko viena, sulesus 19 savo draugių. Žinia ta buvo patvirtinta dvylika paraszų. Visi laikraszčiai godžiai

ją gaudė ir talpino. Visi apie tą atsitikimą snekėjo, o nekuri mokslincziai net savo iszvedžiojimus ant tos temos darė. Kada jau teip visi ikvaliai atisznekJėjo ir mokslincziai disertacijų priraszė, ans sztiorius vėl pagarsino vienam isz didesnių laikraszčių, kad ta žinia buvo sumislinta ir patvirtinta savo atiszaukiną vėl 12 paraszų, tų paczių, kurie burie buvo pasiraszė po pirma žinia.

Nuo to laiko, kada tik laikraszciai paduoda kokią nebutą žinią, skaitytojai sako „gazietiszkas antis lekdina“. Ir teisybė, ir dabar, ypacz lietuviai, laikraszciai tokių ančių tankiai pakisza ir tankiai iszleistoju arba rėdytoju daug nesmagumo padaro. Kad teip mano valia butų, tai asz gerą jiems užmokestį už tokias žinias duocziau. Žinoma ančių negautų nė vienos, bet rykszczių, tai viso tuzino nesigalėcziau. Bet ką gi daryti, kad asz nė cigonų karaliu ne esmiu, tad ir tų musų „melagių“ ko respondentų nubausti negaliu. O ant pabaigos nė nenoriu — dar galėcziau kuriam perskaudžiai suduoti, nes žmogus įgijęs valdžią, tankiai perdaug isz jos naudojasi. Teip, duokim saur, euro pizskos Kinuose armijos vadas jen. Waldersee iszsiuntė jen. Lessel, kuris įgijęs valdžią, užpuolė ant kiniszko jen. Liu ir, nežiurint ant to, kad tas ant savo ciesoriaus paliepmo, pasitraukė isz tos vietos, isz kurios jį vokieciai norėjo iszvaryti, teip jam sudavė, kad ir skaityti tokią žinią nesmagu. „Frankfurter Zeitung“ raszo, juog visa provincija Peczili persistato neapsakomai baisiai. Žmonės iszdžiuvę nuo bado, panaszesni yra j lavonus, nė j gyvus. Ne.... asz valdžios nenoriu, nes nežinau, ar mokėcziau ją gerai sunaudoti.

Gerą tame paveizdą duoda Anglijos (tikras.... ne cigonų) karalius Edvardas. Jis 9 dieną szio mėnesio priėmė pas savę delegacijas katalikų, žydų ir presbeterijonų. Priketino rupintis, idant kožnas tikėjimas turėtų tikrą liuositybę, idant kožnas žmogus melstųsi prie savo Dievo ir garbintų Jį tokiu budu, kokį jis laiko už geriausią. Jis, karalius, nori visus laimingais matyti. Jei savo žodį Edvardas dalaikais, bus labai gerai. Na, o betgi nors ant trumpo laiko norėcziau valdžią turėti. Kaliszuij. Lenkijoj, policija surado, kad tulas, labai meilus vyras, neapsakomai kankinō savo paczia. Szitai N. Neforow szesiz isztisus metus laikė savo paczia pririsz ant

lenciugo, paleidamas ją tik kada neatbutina to reikėjo. Per tris metus plakė ją surmetiniu diržu, prie kurio galo buvo pritaisyta szvininė kulka, ir svilino ją įkaitinta geležia. O! tokį maskolpa laikį, kad turėciau valdžią, iszmokinėcziau ne tik milasziurdystės, bet ir meilės! Galėtų jis sau teisintis, kad jis caro paveikslą seka, asz jo neklausycziau, nes jau ir caras ant studentų susimylėjo ir paveljio j kariumenę paimtus paleisti ir j universitetus atgalios priimti. Nežinia tik, kaip caras apsisis su isztikimais savo tarnais, su kuriais teip atsitiko: Suaresztavojo daugelį aficerių ir polkinniką Sergiejevą, parubezinių abieszczių komendantą už tą, kad jie susieszė su vokieciais ir tapo jų sznipukais, me paliaudami vienok jri batuszkai carui tarnauti, nes jis jiems užmoka.

L a p i e n ė .

Isz Lietu^uvos.

„Mielas Broli!

Ir vėl asz Tavę es klausiu, ar da tu gyvas, nes man nieko nežinau neatsakiai ant mano paskutinio laiszko.

Neabejoju, juog pas jus geriau nė pas mus. Jau turbut visos nelaimės ant mūsų užpuolė; seniau sziuo laiku budavo szalta, gražu, paukszteliai tik cziluba, gegutė tik kukuoja, žmonės laukuose tik nyrsza: sėja, akėja, bulves sodina ir tt. Szymet-gi viskas kitaip. Jau Geguzio mesnio sulaukėme, o da vis szalta, ir tai ne tik szalta, bet ir sniegti; o net puosto, szitai kaip pradėjo 24 Balandžio sniegti, tai tas sniegas vis didinosi, didinosi ir net pradėjo pustyti. Ukiniškai jau dyrba, nes jau laikas, laukai patys kviecia ukiniką isz namų, bet ir darbas nesmagus, kad szaltas oras.

Pasakoją, buk pas jus tai tik reikia gilų kiszzenių turetį, o pinigų galėtum prisipilti, kiek tik listų; jei teip tikrai butų, tai jus butut laimingi, bet ar pas jus yra ar ne, pas mus piningai, tai tokis pauksztis, kurį labai sunku pagauti.

Wisokių budu, žmonelės griebiasi, bet viskas veltu. Paskitiniuose laikuose pasklijo pas mus daugelis žydų, pardudanczių užrubežinių loteryjų bilietus ir ketino visus varguolius padariti didžturcziais, kuone milijonieriais. Jėgu jau kas teip pinigų neturėjo, kad net kelių rublių už bilietą negalėjo užmokeiti, milasziardingi zydeliai, kokią dalį gavė, duodavo bilietus ant bargo.

Na ir jau mūsų apielinėks žmonės,

džiaugėsi, kad baigiasi jų vargai – tuo-
jais prasidės laimė, nes daug pinigų
tušėdami, hereikalais dirbti, tik galės
pėr dienas ulevot, bet kas iš to pasi-
rodė?

Žydai buvo apgavikai, ir visi bilie-
tai, kuriuos jie žmonėms pardavė, buvo
padirbti.

Policija susekė, juog visus tuos bilie-
tius darė firma: „I. Kelter ir Co.“
Spaustuvė ira loznasczia žydo Mejerio
Veidenfeld'o. Rado pas jį da apie 40,
ooc tokių bilietų

Matai kaip mūsų žmones žydai ap-
gaudinėja, paskutinį nuo jų skatiką
atimdami.

Na, bet-gi ant pabaigos ir Tu nors
kelis žodžius pratar, o tuo tarpu likk
sveiks,

Tavo brolis

Jonas.”

Ugis katalikiszko tikejimo.

Iszeinantis Romoje katalikiszkoje
dvasioje laikrasztis „La Vera Roma“
paduoda statistiką naujausio katalikisz-
kos Bažnyčios ugio ant visos pasaulės.

Tas visų katalikų ugis persistato teip:

Anglijoje ir Skotijoje pradžioje 19
szimtmečio katalikų buvo 120 tukst.,
dabar jų yra su virszum du milijonai ir
turi 3 arcivyskupus, 28 vyskupus ir 2789
kunigus.

Holandijoje 1800 m. katalikų buvo
penkta dalis abelnos gyventojų sumos,
dabargi katalikų skaitlius isznesza du
penkdaliu.

Vokietijoje buvo 6 milijonai, dabar
jau siekia 13 milijonų.

Szeveicarijoje nuo 300 tukst. pakilo
iki 698 tukst.

Persijoje nuo 7 tukst. iki 50 tuk.

Maskolijoje dabar gyvena 10 mil.
katalikų.

Tolimuose Vakaruose nuo 1 mil.
iki 6 milijonų.

Ant Oceanijos salų 1800 m. nebu-
vo nė vieno kataliko, szįdie tenai kata-
likų skaito pusanthro milijono.

Kanadoje nuo 130 tukst. užaugo
iki 2 milijonų.

Suvienytose Valstijose nuo 36 tuk.
iki 11 mil.

Atrikoje 1800 m. nebuvo nė vieno
kataliko, dabar jų yra 2 mil.

Ant visos pasaulės dabar katalikų
yra su virszum 250 milijonų.

Prisizūrėkite savo silpnbei ir griež-
kite dantimis tie, kurie norite katalikisz-
ką Banyčią sugriauti.

J. K.

Kunigas paklusnus savo pa- szaukimui nekaltai ant smerties nusprestatas.

1895 m. mieste Nantez, Prancuzijoje,
katalikiszkas kunigas tapo nusprestatas
ant smerties už žmogžudystę ir ant
Schaffato galvą paguldė. Atsitiko tas
teip:

Tula tarnaitė, kuri neseniai pasimi-
rė, priesz savo mirtį iszpažino ir ant
raszto paliko, juog jį tarnaudama pas
kunigą, savo poną vieną naktį nužudė.
Tą padarius, ant rytojaus anksti rytą,
nubėgo pas artimiausią kunigą, kuris
isz vakaro ilgai pas jos poną buvo, ir
jam ant iszpažinties iszpažino, juog nu-
žudė pereiną naktį savo poną. Parėjus
namo, davė visiem žinia, kad kunigą po
nakt rado negyvą. Pažvelgimas puolė
ant to kunigo, nes jis isz vakaro ilgai
negyvelio namuose buvo, o juogiai jis,
budamas iszpažinties sekretu surisztas,
negalėjo prigulincziai teisintis, tapo pri-
pažintas kaltu žmogžudystės ir nužudikas.

Dabar, kada mirdama tarnaitė viską
iszpažino, tiesdariai dažinojo kas kaltas,
bet jau tas dabar per velu — tarnaitė —
žmogžudė stoji priesz Dievo Sostą, o
nekalto kunigo jau nieks isz numirusių
neprikels.

Trumpos Pasakeles.

daugiausiai Lietuvoje senelių pasakojamas

Surinko Jr. Jonas.

XI.

Karalius ir Artojas.

Medžiojo kartą karalius po girią.
Pagirij ukininkas arė dirvą. Karalius
priėjęs tą ukininką užsnekino, klausda-
mas, kodėl jis senyvu budamas aria,
kiba vaikų neturi?

— Turiu tris vaikus — atsakė uki-
ninkas — ale kas iš jų? vienas yra uba-
gas, antras vagis, o trečias razbaininkas.

Nusistebėjęs karalius klausė ukinin-
ko, kodėl jis savo vaikus teip blogai
iszaugino, kad vienas liko ubagu, antras
vagim, o trečias razbaininku?

— Iszauginau, rodos, gerai — at-
sakė karaliui ukininkas — nes ubagas,
nors yra ubagu — nepraszo, vagis, nors
yra vagim — nevagia, razbaininkas, nors
yra razbaininku — neužmusza.

Karalius nesuprato ir praszė arto-
jaus, kad pasakytu aiszkliaus.

— Yra teip — tarė artojas: — vie-
nas isz mano sunų yra ubagu, mokina

szpitolėje vaikus, už dyką nieko neprasz-
szo, ant duonos užsidirba, antras yra
kunigu, ima viską nuo žmonių, bet ne-
vagia, o trečias yra daktaru — razbai-
nyku, žudo žmones, bet nieką neužmu-
szza.

Karalius pripažino, kad tai teisybe
ir artoją apdovanojo.

XII.

Padkava.

Ejo tėvas su sunimi vieszkeleiu į
miestą. Tėvas pamatė ant kelio apudi-
jusią padkavą ir liepė sunui paimt.

— Ei, tėti, tokią nieką, kur ją dė-
sime?

Tėvas nieko neatsakė, paėmė pad-
kavą, įsidedo į kisenių. Nuėjęs į miestą
padkavą pardavė, o už graszį, kurį gavo
už padkavą, nupirko vysznį.

Becinant namo tėvas, lyg netyczio-
mis, numetė vieną vysznį. Vaikas grei-
tai pasilenkęs ją paėmė. Toliaus numete
antrą vysznį ir trečią, kol visas neisz-
metė. Vaikas vysznias gražiai surinko
ir visas suvalgė. Bet kada valgė pasku-
tinę vysznę, tėvas atsigrįžo ir teip vaikui
tarė:

— Miels, vaikeli, nu eidamas ne-
norėjai pasilenkti sykį, tai pareidamas
turėjai lenktis szimtą sykių.

XIII.

Lobis.

Tėvas, mirdamas, pasiszaukė visus
savo sunus ir tarė jiems:

— Vaikeliai, asz mirsztu, bet dar-
že palieku jums didelį lobį arba skarbą,
nesigailekite darbo, bakasinekite daržą,
o beabejones tą paslaptą lobį surasite.

Tėvas numirė, o vaikai tuoj su spa-
tais į daržą. Perkasė daržę žemę giliai,
po kelis syk, bet lobio nerado ir purijo
ant tėvo, kad juos apvylyt.

Bet kitais metais, kad ant gerai
perkastos žemės prisėjo ir prisodino vi-
sokios daržovės, visas kuogeriausiai
užderėjo ir vaikai, daržovę pardavę, su-
sirinko didelį lobį. Dabartės tik jieje
suprato, kad tėvas teisybę kalbėjo.

Balius.

Szv. Kazimiero Draugystė Pittston'e
Ba. 29 d. Geguzio kelia balių, ant kurio
nuoszirdžiai užkveczia visus tautieczius.
15-tas procentas nuo uzdarbio yra pa-
skyrztas ant iszleidimo Vyskupo M. Va-
auneziaus rasztų.

Amerika.

Turtlingiausias Amerikoje farmeris.

Viename iš gražiausių Washingtono rumų, kur pirmiausia gyvena garsus jen. J. A. Long, dabar gyvena farmeris Williams Seully, teip vadinamas, fermerių karalius. Turi jis 200,000 akrų žemės, vaisingiausių plotų valstijose: Illinois, Missouri, Nebraska ir Kansas. Tuos didelius (apie 600 farmų) plotus Seully randavoja kitiems, o pats gyvena Suvienytų Valstijų sostapilėje. Tų visų farmų vertė išnesza apie 10 milijonų dol., visas-gi pono Seully turtas išnesza 25 mill. dol.

William Seully paeina iš turtingos irliandiszkos giminės; į Ameriką atvyko prieš 50 metų, ir, jogiai da geležinkelių nebuvo, raitas apjojo visą Ameriką, pirkdamas gražesnius žemės plotus. Tada jis mokėjo po 1 dolierį už akrą. Pirkto daugiausia nuo veteronų, kurie už atsimėjimą karšė gavo plotus derlingos žemės, bet tingėjo ją apdirbti.

Sziądien jam moka už vieną akrą 100 dolierių.

Baisi nelaimė.

Jacksonville, Fla. 3 Gegužio. Baisi nelaimė sutiko katalikus szio miesto. Pakilus ugnis apvertė į pelenus bažnyčią, pastatytą 1873 m. už 20,000 dol. Kur pirma žmonės rinkosi į bažnyčią, dabar tik kruva pelenų ir kitokių degusių riogso. Prie bažnyčios buvo nauja da klebonija, pastatyta už 18,000 dol., iš kurios kaip lygiai ir iš namo naszlaicziam, pastatyto už 20,000 dol. neliko nieko.

Negana to, da ugnis dasiekė ir Szv. Jurgio kliosztorių, kuris tik pernai už sumą 45,000 dol. buvo pastatytas, ir viską in pelenus apvertė.

Tokiu budu Jacksonville's katalikai liko be jokių bažnytinių triobėsių. Skaitlius tenykseszių katalikų yra nedidelis, todėl negalėdami patys viską dabar reikalingą pastatyt, atsiliepa į visus Amerikos ir Kanados katalikus, praszydami pagelbos.

Bledies ugnis padarė visam mieste apie ant 15 milijonų dol.

Atsivertimas.

Baltimore, Md. 2 Geg. – Sziądien tapo czionai išszventintas ant kunigo Edvardas L. Buckey. Buvo jis seniau protestoniszku ministeriu, o prieš tris metus, apleidęs protestoniszka parapir-

ją Szv. Jono Newport, R. I., perėjo į katalikiszka tikėjimą ir įstojo į Seminariją Baltimore. Seminarijoj buvo visų mylimas ir gražiai išėjo mokslą. Ant kuni go jiszentino pats kardinolas Gibbons.

Telegramas.

Susiv. L. A. Seimas.

Wilkes-Barre, Pa. 21 Gegužio. 4 valandą po piet, po ilgų riksmų, viskas persisverė ant kataliszkos pusės. Visi valnamaniai išszirogolino nuo salės. Likusieje delegatai katalikai, ramiai pradėjo svarstyti kitus dalykus.

Lai gyvuoja Susivienijimas!!!

XVI Seimas S. A. L.

Szitas Seimas užsitar nauja ant to idant jo vardas butu užraszytas Lietuvių Amerikos istorijoje, nes jis išliuosavo Susivienijimą iš nagų ypatų, norinczių jį suardyti arba į bedieviszka paversti.

Ant Seimo buvo iš viso 102 delegatai. Iš szių 24 delegatai jau tai delei to, kad neturejo gerų mandatų, jau tai delei to, kad nekuriuos kuopos atsiantė per daug delegatų, tapo atmesti.

Pasilikę 81 delegatas pradėjo Seimą ir nutarė, juog kaip visi lietuviai, išzėmus isztvirkelius, yra Rymo-Katalikai, teip lygiai ir jų Susivienijimas.turi buti Rymo-Katalikiszku.

Išz Susivienijimo tapo iszmetas Mikolainis, kuriam Baltimore's lietuviai darodė kovojimą prieš katalikiszka tikėjimą.

Nuo szio laiko Susivienijimas eis naujom vėžem; bus tikrai katalikiszkas ir idant nebutu tiek vaidų ir kaltinimo Centraliszko komiteto, tapo iszrinktas Sudas, susidedantis išz 7 ypatų, kurio prideryste yra viską daziurėti, idant visur teisybė butų.

Išz dalies tikėjimo, prižiurėjimui tapo iszrinktas dvasiszkas vadovas, kuris teip-gi bus pirmsedziu Sudo.

Seimas pasibaigė tą paczią dieną. Po Seimo užbaigimui, teatraliszka Pittston'o kuopa loszė teatą. Buvo perstatita: „Ponas ir Muzikai“.

XVII Seimą nutarta laikyti Mahanoy City, Pa.

Grand Rapids, Mich. Lietuvių czion yra 80 pam. ir apie 130 nevedusių. Gyvena tarpu savę sutikime ir gražiai. Darbai eina gerai ir dirba visi. Dieve duok, kad ilgai teip dirbtu, tai butų ir linksma ir smagu.

Vietines Zinios.

Nunuodijo kunigą.

17 dieną Gegužio namuose po No. 730 ant Ninth Ave rado negyvą kuną. Pagal drapanas iszrodė, juog tai yra kunigo kunas. Paszaukta policija pradėjo įjeszkoti kiszzeniuose kokių popierų, ir daėjo, juog tai yra kunas kun. Edvardo Phillips, išz Hazleton, Pa., zinomo mainierių draugo, kuris pernai sustabdė didelį straiką.

Kaip laikraszcziiai paduoda, buvo toks atsikimas. Kun. Phillips apie 26 Balandzio atvaževo į New Yorką pirkti į bažnyčią visokių daigtų. Vaikszcziadamas po miestą, turėjo pamatyti apsigarsinimą Dro Stanley, gydanczio nauju sistemu reumatizma, o juogiai sirgo ta liga, atėjo gyditis. Stanley, apie kurio daktarystę dabar abejoja, jį apsiēmė iszgydyti, bet po nekuriam laikui, rado juo namuose kunigą negyvą. Mena, buk kunigą nuoduodijo bunanti pas Stanley moteriszke, kurią žmonės laikė už jo paczią, o kuri dabar kur dingo ir policija jos įjeszko.

Prie kunigo policija nerado nė vieno cento. Rado tik popieras, išz kurių daėjo kas jis yra.

Miszios 2:30 adina anksti.

Szv. Andriejaus bažnyčioje City Hall place ir Duane Str. Kozną nedelią ir szventą dieną, kurioj yra prisakimas iszklausti miszių, pusiautreczią adyną po vidunaktų, bus lakomos miszios tiems, kurie dieną yra užimti darbu, New Yorko Arcivyskupas apturėjo reikalingą tam nuo paties Szv. Tėvo daleidimą kadangi, pagal katalikiszkos bažnyčios tiesas, teip anksti miszias laikyti ne yra daleista.

18 dieną Gegužio numirė Juozas Dženkauskas, svivrszum 40 metų amžiaus.

Welionis paėjo išz Graizszkių parapijos, Suvalkų rėdybos. Amerikoje paliko paczią.

Welionis prigulejo prie Szv. Kazimiero Draugystės ir tapo gražiai palaidotas. Amžina jam atsilsi.

19 dieną Geg. numirė Viktoras Endrikis. Welionis atkeliavęs į Ameriką czionai laimės nerado. Jau nuo ilgesnio laiko sirgo, ir butų neapsakomai daug vargo pamatęs, kad ant savo didelės laimės, nebutų prisiraszęs prie Szv. Jurgio Draugystės, kuri jį maitino ir numarino, iszkilmingai jį palaidojo.

Welionis paliko Lietuvoje paczią. Turėjo 42 metų amžiaus.

Amžina jam atsilsi.

Per neapykanta pasirodo juokingais.

„Vienybė“ paduodama žynią apie smertį Kun. Pralco Krajevskio Lomžoje, talpindama kelis žodžius apie jo gyvenimą išsircieszka po pasitycziejimu po smerti Vyskupo Verbylos (Wierzbowski) (sic). Labai juokingai izrodo toks „Vienybės“ pasitycziejimas, kada gi, Vyskupas Wierzbowski, pacinantis isz Wierzbówo Wielkie, Lomžos redybos, buvo lenku ir Verbyla niekad nesivadino. Teippat ir kun. Pral. Krajevski juogei buvo lenku, paliko stipendijas lenkams. Nežiurint ant to, „Vienybė“ randa progą užpulti ant kunigijos. Jau tai kuriam neapikanta akis uždengė, tas teisybės niekad ne jieszkos.

Juokai.

PAMOKSLAS.

Kunigas sakė pamoksła. Sakė labai graudžiai ir visi žmonės verke, tik vienas drąsei žiurėjo į kunigą ir neverke.

— Jonai! visas svietas verke, kodėl tu neverkei sziądien per pamokslą? — klausė iszėjęs isz bažnyczios jo vienas žmogelis.

— Kaip man verkt, kad asz ne szitos parapijos.

ISZMINTUNAS IR TAMSUNAI.

Izmintunas davadžiojo tamsunams: — Žinote, kalbėjo jis, kad žmogaus duszia po smert neeina į dangų, nė į peklą nė į cziszczių.

— O kur? — klausė tamsunai.

— Izmintunai, teip kaip dr— as Szliupas, sako, kad duszios visai nėsą. Numirė žmogus, tu teip kaip mulas, pakavojo ir nēr.

— Cha, cha, cha, — visi juokėsi isz izmintuno.

— Na ne, palaukkit — pasitaisė izmintunelis — senovėje buvo toks mokytas žmogus, vardu Buda, kuri pernai lietuviszkas laikrasztis „Lietuva“ statė augszcziiaus už Christų Poną, tai tas biskj geriaus mokino, sakė, kad žmogaus duszia po smert pereina į visokius kitus gyvus daigtus.

— In kokius daigtus? — klausė jo tamsunai.

— Na padėkim į visokius gyvulius į žvėris,

— Cha, cha, — vėl juokėsi tamsunai.

— Na jus nesijuokite — tarė vienas berniokas, — supratęs iszmintuno mokslą — tas gali buti ir teisibė. Kada asz buvau krauju, bernavau pas vieną gaspadorių. Tas gaspadorius pirkto jautį. Jautis buvo teip kvailas, kad nieks su juom negalėjo paart. Wieną sykį kasžin kas tam jauceziui pasidarė, įsirazumėjo teip, kad buvo iszmingingiausias jautis. Wisi divijomės ir nežinojom, kas jam pasidarė. Dabar asz suprantu! In tą jautį turėjo pereit dvasia kokio iszmintuno tai ir viskas.

Visi buvo isz tokio paaiszkinimo kantanti.

Boba klausė maskoliszko žalnieriaus kiek jis gauna ant metų algos?

— Rublį, vieną rublį, mocziute — atsakė žalnierius.

— Tai gerai, vaikeli — atsakė bobutė — gerai, paslužysi szimtą metų, tai turėsi szimtą rublių, gerai!

VOKIETYS IR ŽMOGUS.

Vokietys kirto girioj malkas. Stovi įsilipęs į medį ant szakos ir tą paczią szaką kerta. Eina pro szalį žmogus ir kalba Vokiecziui:

— Ką tu czia, sako dirbi? Ugi tai hupulsi!

— O ką tu žinai, bene tu Dievas? — užklausė vokietys, ir toliaus sau szaką kerta; o kada suvis pakirto, szaka truko ir vokietys nukrito žemėn.

— Na, matyt, tas žmogus viską žino, — pamislino vokietis, — reik nuo jo dasizioti, kada asz mirsiu, ir emė žmogų vytiš, kad paklaust jo kada jis mirs, bet žmogaus jau nerado.

Anė: — Kiek tu, Elziuk, duotum, kad turėtum tokius grazius plaukus, kaip asz turiu?

Elzė: — Kad, mano miela, asz užmirsžau kiek tu užmokejai.

KAIP TAI GALI BUTI?

Wienas keliauninkas, kuris daug kartų per marias vazevo ir paskui, norėdamas savę mokyntu parodyti, isz to gyresi, kartą dideliam susirinkime, kur buvo visokios mokintos ypatos, paklausė laivo kapitono:

— Tamista! asz nesuprantu kaip tie kapitona! gali rasti per marias kelią?

— Kodėl? — atsakė kapitonas, —

mes turime kompasą. Kompasas visa-da kreipiasi į ziemiuis.

— Asz tą žinau, — atsakė „galvoczius“ — bet duokim sau, kaip Tamista žinosi kelią jei Tamista vaziuoja į pietuis.

Kas prisijų \$8 oo, tas aplaikis 10 dolterinę maszinukę gromatons drukuoti; kas prisijų \$5 c. pacztinėms markėms, aplaikis tuziną pulktų popierių del rasyimo gromatų su pulkion kvietkom, su visokiais gražiais apskaitimais ir pavinsavotom, o už vieną dolterį aplaikis 4 tuzintus virszimnėstų popierių. Norėdami jas gauti, ats szaukit ant tokio adriso:

V. Kudaranskas,
Box 234 Lawrence, Mass.

Daugiau kaip 30 metus iszmgintasi Dr. RICHTERO wisam swietul žinomas

“ANKER” (Inkarinis) PAIN EXPELLER.

yra geriausia gyduote nuo

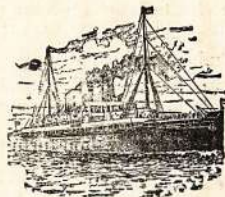
Rheumatizmo, Neuralgijos, Sausgelos, Strenu Skaudejimo ir tt.

ir visokiu Rheumatiszaku skaudejimu.

uz 25c. ir 50c. pas wisus aptiekorius arba pas

F. A. Richter & Co.,
215 Pearl Street,
New York.

Ant. Grochowski,

Vienatinė Katalikiszka LAIVAKO RCZIU AGENTURA del Brooklyno ir Long Island, 90 GRAND STREET, netoli Grand ir Houston St. Fero, Brooklyn, N. Y. Laivakortės geriansių kompanijų už kompaniszną prekę. Siuoczia pinigūs į Europą per randavą banką. Visoki persiuntimai daeina greitai ir teisingai. AGENTURA GARSINGU GIDUOLIU DR. PETRO GOMOZO IR ALIEJUS.

PASARGAI!

„ZVAIGZDES“ spanstuvė yra atidaryta sziomis valandoms.

SZIOKIOM DIENOM.

Nuo 8-os ryte iki 9-al vakare.

NEDELIOJ:

Nuo 10 iki 11 ryte ir nuo 2 iki 5 po piet.

THE LITHUANIAN WEEKLY
„ŽVAIGZDĖ“ -- The STAR.

The only Lithuanian publication in New York, New Jersey & New England States, valuable advertising medium, executes translations and job printing in English, Lithuanian and all Slavish languages.

PUBLISHED EVERY THURSDAY

— AT —

94 Grand Str., Brooklyn, N. Y.

A. BALTIJUS, Manager

All Communications must be addressed,

„ŽVAIGZDĖ“

P. O. Box 17, Station W. Brooklyn, N. Y.

RATES OF ADVERTISING ON APPLICATION.

Sanvaitinis laikraštis

„ŽVAIGZDĖ“

Izleista kas CZETVERGAS, 94 Grand Street.

Kasztuoja ant metu \$2.00, In uzmare \$2.50.

Anicetas Baltiejus, Dažlurtojas

Korespondencijas ir laiskus su pinigais adresuokite:

„ŽVAIGZDĖ“

Station W. P. O. Box. 17. Brooklyn, N. Y.

TELEPHONE 2160 WILLIAMSBURGH.

„Vienybė“ 19 num. talpindama „Jauno nusidėjėlio“ laiszką, raszta iz kalėjimo, nekaipo giriasi, kad kalinije bunantiems nepatinka „Žvaigždė“, bet labai yra mylima „Vienybė“ ir „Lietuva“. Man rodos tą koznas, sveiką protą turintis, nuo seniai žino. Vagis, girtuoklis, žmogudis be abejonės megs tuo du laikraszcziū skaityti, kadagi tenai ras savo blogų darbų apginimą.

Jeį savastis yra svetimų turtų prisavinimu, tai tas, kuris kelis dolierius turėdamas, laiko juos už savus, yra vagis, nes laiko už savą tą, kas neyra jo vieno, prisisivina svetimą locnastį. Tasgi, kuris nuo jo tuos pinigus pavagia, nedaro nieko blogo, nes tik pasijima kas jam priguli. Amerikos socializmo yra nekitokia liogika, kaip-gi tada „jauni“ ir seni nusidėjėliai nemylės tokio laikraszcziū, kurs smagų visiems piktadėjams mokslą garsina?

Žinoma — yra ir toki sutvėrimai, kurie už vis mėgsta supuvusius daiktus. „Vienybės“ iz kalėjimo garbintojas laiszką savo užbaigia sziais žodžiais: „Kada iszeisiu, tai žinosiu kaip ant svie to gyventi“. Dieve duok, kad teip butų! bet sunku yra tikėti, idant kas doru pasilikyt iz „Vienybės“ bei „Lietuvos“ doros mokindamasis.

Kalėjimo nematęs.

Isz lietuviszku dirvu.

— o —

Baltimore, Md. Pas mus nuo 4 Kovo Dro Szliupo žodžiais sukelti armide-riai da nepasibaigė. Szv. Jono Kriksztitojo Draugystės sąnariai atsiskė nuo mokejimo Druį Szliupui už prakalbas ir dabar pats komitetas turės iz savo kieszieniaus užmokėti, nes be sąnarių pritarimo parsikvietė Drą Szliupą ir Mikolainį su prakalboms.

Kada Dras Szliupas turėjo atkeliuoti, atsirado du jo garbintojai, kurie susivaržė pas katrą tas iztvirkėlių dievaitis apsigyvėns. Mat abudų tikėjosi geros užmokesties. Vienas pasitiko Szliupą net ant stacijos ir tas jį, nugriebęs, parsivedė pas save. Džiaugėsi gerai laimesės, bet apsiriko. Ir po teisybei — ant ko gi yra socializmas, ak tas milaszirdingasis ne vien turėjo Szliupą valgdinti, bet da su juo ir turtu pasidalinti, nes teip socializmas liepia. Kokius vaisius valnamaniai atnesza musų tautai? Kada pas mus po 4 Kovo pradėjo jie smaugtis, vienas turėjo bėgti į Scranton, Pa., tenai gi pasisavinęs 56 dolerius, iszke liavo geresnės laisvės jieszkoti.

Toki tai yra vaisiai tų laisvamanių, kurie dabar ir Susivienijimą L. A. norėtu į savo laisvus nagucizius paimti ir savo dievaitį Szliupą prezidentu padaryti.

Jonas Karalius.

Glen Lyon, Pa. Ties Wilkes Barre, už Nanticoko, yra keli miesteliai ir peczės (kaimai), kuriuose randasi gana daug lietuvių. Ir teip: Glen Lyon'e yra suvirsz 100 lietuviszkų seimynų ir labai daug pavienių ir tuoj, netoli nuo Glen Lyono, Wanamėje yra apie 40 seimynų ir ir apie 80 pavienių. Aldone yra apie 6 seimynos, Hanovere 20 seimynų. Tokiu budu tose vietose pasidaro apie 170 lietuviszkų seimynų, o 250 pavienių vyrų. Diktas skaitlius.

Visi tos aplinkinės lietuviai iki sziol prigulejo prie lenkiszkos parapijos Glen Lyone, daugumas teipgi prisiraszė prie lenkiszku draugyszčių.

Paskutiniame vienok laike tos apielinkės lietuviai persitikrino, kad jie turi buti lietuviais. Nuo pirmiau czia buvo užsidėjusį viena lietuviszka pagelbine draugystė szv. Kazimiero Glen Lyone, kuri dabar turi apie 110 sąnarių. Szimet užsidėjo Wanamiej kita draugystė Pan. Szvencz Auszros Bromo. Szita antroji draugystė pradėjo pirmutinė rupintis apie uždejimą szitoj apielinkėj lietuviszkos parapijos.

Užtieša szitoj apigardej, esant apie 175 lietuviszkoms seimynoms, galetų buti grazi parapijelė, ir lietuviai neprivalytų priguleti prie lenku parapijų ir vaikszczioti į lenkiszkas bažnyczias, kur nė pamokslų uesupranta, nė iszsispaviedoti priderancziai negali, negal vaikus kaip reik priversti prie pirmos szv. Komunijos.

Lietuviai tariasi dabar pirkti arba statyti lietuviszką bažnyczią Wanamiej, kuri yra vidurij tų visų mažų kolonijų. In ten galės daeiti į bažnyczią lietuviai isz Glen Lyon, nes yra tik 15 minutų kelio, einant pescziam. In ten galės teipgi daeiti lietuviai isz Aldono, Hanovero, o net ir isz Nantiko, isz kur ant karo kasztuoja atvaziuoti tik 5 centai. Jeigu Nantiko lietuviai prisidėtų prie tos parapijos, tai but joja iszsyk apie 200 seimynų ir be abejonės iszsyk galetų užlaikyt kunigą.

Teipgi Wanamies apielinkės lietuviai ketina pakolektavoti po visus ant iszdavimo rasztų vyskupo Valancziaus, kaip tai daro lietuviai kitų kolonijų. J.

Paryzius lietuviszkoji draugystė „Želmuo“ pradžioje szių metų, Vasario mėnesij, laikė pirmutinį balių ir kancer tą. Buvo teip-gi deklamacijos lietuviszkoje ir lenkiszkoje kalboje. Po baliui buvo parodytas gyvas paveikslas „Lietuvos grožybė“.

Isz lenkiszku laikraszczių.

Lenkiszki laikraszcziai kaskart vis tankiaus paduoda žinias apie lietuvius. Paryzius „Głos Wolny Polski“ priesz paskutiniame savo szių metų numerije suraszė visas garsaus lenku rasztiniko Sienkiewicziaus apysakakas, kurios yra verstos į lietuviszką kalbą.

Pagal tą laikrasztį szios Sienkiewicziaus apysakos yra spaudintos lietuviszkai: Paiszinyz Anglimis (Varpe), Janko muzikantas (Ukininke), Buk palaiminta (Varpe), Lux iu tenebris lucet (Vienybė), Paniklos varganista (Tėvynė), Duonos Jieszkotojai (Garse), Ant Olimpo (Viltije).

Yra teipgi paduota žinia, kad prie laikraszcziū „Dirvos“ yra iszėję jau du tomai apysakos „Tvanas“. Vertimas esąs geras. Iszdavimas grauzus.

Žinios matyt semtos isz musų iszstatymo ant Paryzius parodos.

AUSZTANT.

T. T. Ježo apysaka.

LIFTUVISZKAI ISZGULDĖ JONAS MONTVILA.

(Tąsa).

Boba Mokra iš mandagumo apie priežastį teip baisaus baudi-
mo dukters nė neklausinėj.

— Negeram laike pataikiau – tarė. – Išėjisiu aš.

— Ne, ne, neik komšio – prašė-hadži Christienė. – Palauk...
paklausyk.....

Sunkiai kvėpavo ir gera valanda perėjo pakol galėjo kalbet.

— Paklausyk – pradėjo. – Nuo vieno jos žodžio priguli pa-
liuosavimas iš kalinio tėvo, o ji to žodžio nenori ištarti... Užsispyrė
ir gana... Užsispyrė... kad aš negalėjau perkšt... ach..... kaip tau
išrodo?.....

Boba Mokra atydziai paziūrėjo į Ilenką, kuri dabar ištiesų iš-
rodė ant didėi nusidėjusios.

— Tu čia, mūs namuose – pasakojė Christienė toliaus – apie
šeši mėnesiai atgal susirinko pas Stojaną komitadžai, kurių vardus ji
žino.....

— No?... – užklausė neramiai boba.

— Tegul ji tik jų vardus pasako, o tėvą tuoj paleis.

— Boba Mokra vėla atkreipė akis ant dukters.

— Ir ji nenori pasakit jų vardų?...

— Nesako.

— Hm... gal užmiršo?...

— Užmiršo!... Ji teip sako, bet neteisybė... ji meluoja!...

— Hum... nežinia – atrėmė boba. – Atsitinka teip... žmogus
užmiršti... Galvą teip apkvaista, kad reikia vesti pr evangelija, kad
popas laistyti švęstu vandeniū ir atskaitytų maldas, nes kitaip kvaitu-
lys nepereis. Tas ne tiktai prastiems žmonėms atstaiko, bet net ir pa-
tiems popams. O tai Šumaniū vладыка giedojo dievmaldystę ir nuo
vienos dienos į kitą užmiršo žodžius... Pačmė knygą, žiuri... e... e...
skaityt nemoka. Tad ir ji galėjo užmiršti.

Christienė nežinojo, ką ant to atsakyti.

— Jeigu nepaklausė, tai negerai... labai negerai; bet jei sako,
kad užmiršo, tad... gali buti. Duokit jej apsimislyti. Pasitaiko teip,
kad žmogus užmiršta ant visados, bet buna ir teip, kad staiga nė iš šian
nė iš ten ir atsiminė viską. Ir man sykį pasitaikė, kad ant dviejų mė-
nesių vardą tikro brolio užmiršau... Pasitaiko... pasitaiko..... Ar
tau komšia niekad teip neatsitiko?

— Bet – atkierto ta – atsiminėčiau, kad eity apie mano tėvą...
Nes tai... tėvas kalinij.

— Girdėjau, kad tavę leido matytis su juom? – Užklausė bo-
ba Mokra.

— Leido.

— Aš tik dėlto ir atėjau, kad dasiznot, kas ten girdėt....

— Kas girdėt?..... Hadži Christo apkaustytas.....

Sunkiai atsiduso.

— JI..... nedidelė tad dar nelaimė, kad leidžia pasimatyt, tu-
rėk viltį, kad jį tuoj paleis.

— Paleistų rytoj, kad ne ji – parodė ranka ant dukters. – Te-
gul tik hadži Christo pasakytų vardus, o tuoj iš kaltinjo liktų liudi-
nįku.

— Liudinįku..... ts..... – neramai tarė senė. – Tokis liudi-
jimas, tai bjaurus daiktas

— Nebjauresnis už kalejimą.

— Bjauresnis už kartuves.

Tai kalbant Ilenka dekingai paziūrėjo į boba Mokrą.

— Bet – traukė toliaus senė – nieko blogo ten jam neatsitiks..

Išsipirks.....

— Ir teip jis be išsipirkimo neišeis – tarė Christienė atsidusęs.

— Tai tegul nieko ne moka.

— Ir ant kartuvių eina?

— Jeigu hadži Christo nueity ant kartuvių, paskubytų atė-
jimą to laiko, kada bulgarai neity ant kartuvių delto kad jie ira bul-
garais.

Hadži Christienė nesuprato, bet suprato Ilenka. Mergina vėla
su dekingumu pažvelgė į senę ir pradėjo taisyti savo drapanas. Boba
Mokra tuom tarpu ramino Christienę, hadžui nieko nebus, kad jį nu-
baus tik pinigaiskai, – kuriu pagaliaus nēr ką teip labai gailėtis.

— Ij.. pinigai.. pinigai.... – kalbėjo. – Tas kurs teip moka
daryt juos, kaip hadži, neturės vargo. Nesirupink teip..... Sukus
truputį tai ir viskas.

Boba Mokra teip kalbėjo, norėdama suramint ir sutvirtint pasi-
ryzime Ilenką. Bijojosi ji, kad gąsdindama motina neištrauktų vardų
prisiekusių.

XIV.

Stojanui sekėsi. Vien tik giliukas išvedė jį nuo Stauko. Pa-
siklojas buvo jau ant grindų ir norėjo nusirengti, kada išgirdo žodžius
„Stojane bėgk!“ Išbėgo tuoj ant kiemelio, perlipo per murą ir urve-
liu dabėjo iki muro bobos Mokros sodo. Muras buvo augštas ir per-
lipt per jį sunku; vienog gelbstint savo gyvastį nubuvo tai perdidelė
kliūtis. Stvėrėsi už muro ir nepaisydamas ant to, kad sudraskė savo
drabužius, susikruvino į aštrius akmenis rankas, dasigavo in sode ir už-
sisilpė aviečių krume, prie pat muro. Tuom tarpu buvo tai dėl jo ge-
riausia slaptynė. Nieks jo ne matė nė iš lauko, ne iš vidaus tarnai bo-
bos Mokros, nes nežinojo ar gali jiems visiems užsitikėti. Net ir jieš-
kant jo po sodą sunku būtų atrasti, teip jį dengė tas krumas, nors jis
galėjo matyti, kas darosi visam sode. Pažino jį ir jis pažino Petrą,
bobą Mokrą ir Oną ir jų dabar laukė.

Laukė ir nieko negalėjo pamatyti. Laikas, gal dėlto, kad no-
rėjo miego, jam rodėsi kad prailgo. Bijodamasis užmigti pradėjo ma-
styti, bet aks tuoj pradėjo merktis. Tad užsiėmė kitu. Pradėjo stu-
dijuoti žodynus. Aviečių lapus lygino su kitais žolynais ir mislijo apie
tai, ar negalema būtų įskiepjinti vieną žolyną su kitu, sujungti juos....
Bemislįjant jam apie sujungimą žolynų atėjo į galvą mislis apie Ilenką.

— Ot... – tarė pats sau – dingo dėl manęs... Ha... – at-
siduso.

Gailėjosi ypotos, kuri buk palinksmino jo gyvenimą. Perstojo
mislijes apie žolynus. Akyse jo stovėjo Ilenka, mislijo, kaip linksmai
su jai būtų dalinę gyvenimą. Svajojo... Jam rodėsi, kad svajoja, o
jis miegojo.

Miegas pergali didžiausius pavojingumus. Užmiegti prie ka-
nuolių šuvių, po švilpiančiom kulkom. Taigi ir nęjstabu, kad nu-
vargęs vaikas šilumoj, aviečių pavėsių užmigo ir negirdėjo eodė šla-
mėjimo. Apie aviečių krumus sukinosi Ona.

Merginų širdis prijaučia ir tankiai vadžioja jas nežinia ne kur
nė ko. Teip Oną širdis išvedė į sodą, nuvedė prie aviečių ir pagaliaus
atvedė in vietą, kurioje miegojo vaikas. Pamačius jį tuoj atšoko,
bet prigimtas moterų žingeidumas sulaukė ją. Mislijo, kad miega ku-
ris iš namiškių. Bet dirstelėjus dar kartą nusistebejo.

— Ar-gi? – tarė lyg netikėdama savo akims.

Vela paziūrėjo į miegantį.

— Tai jis, pažino. – Jis?... jis?...

Priejo arčiaus, pasilenkė ir žiūrėjo. Ir negalėjo atitraukt nuo
jo savo akių. Negalėjo atsiziuret ant ramiai sau miegančio jaunikačio,
kurio gyvastis kabojo ant plauko. Dėlto gal vaikas, kurį pažinojo
jau pirmiaus, bet kuris nesiskyrė nė kuom no daugelio kitų, dabar jai
iszrodė visai kitokiū ir ne galėjo atsižiuret į jį. Gailėjosi jo ir juo il-
giaus ir jį žiūrėjo, juo gailėtis augo. Mislijo apie jo apsaugojimą. Ap-
saugotų jį patį savim, paslėptų jį teip, kad nieks, apart jos, jo nema-
titul!.....

Nė motinos, nė brolio nebuvo namiej. Boba Mokra nuėjo į krautuvę. Petras išvažiavo su prekistės reikalais. Tai-gi Stojanas liko jos vienos globoj. Tą ji suprato ir jautė; tuojaus užsiėmė jio apsaugojimu. Pirmiausiai reikėjo nuo sodo atkreiptą tą tarnų; išsiuntinėjo juos su reikalais toliaus nuo sodo. Paskui parengė vaikiniui kambarelį, ir atsisėdo sode tokioj vietoj, iš kurios buvo matyt krumas, po kuriuom miegojo Stojanas. Akių nuo krumo nenuleido. Žiūrėjo ir mislėjo; mislys jos skrajo apie kloštorius ir kurį buvo pasirengus. Nuo to pradėjo ir daėjo ne į kloštoriaus karidorius, bet į šviesų butelį, kuriame givena jauna pora. Svajonės jos buvo migla apsiamos, kuriose matė lyg savę, lyg ne savę.

— Vaktuosiu jį aš pati...

Zodis „pati“ sukėlė labai smagų jausmą jos širdij, ir jei kas dabar būtų pasakęs jai: „eik į kloštoriu, nes jei šiadien neisi, negalėsi cit niekad“, ji būtų dvejojus.

Pirmiausiai Stojaną reikėjo nuvest iš sodo į kambarelį. Buvo tai nevisiška lengva. Einant per sodą bet kas galėjo pamatyt. Ka čia daryt? Ant valandos galima būtų išsiuntinėti visus tarnus... Bet... tad ji turėtų čia sėdėt iki vakarui, nė valgyt negalėtų jam pagamint.

— Turi but alkanas nabagas – tarė pati sau.

Galėjosi jo. Apnislėjo ką jam padarys ant pusryčių.

— Bet kaip čia jį iš šito krumo išvesti?...

Mislėjo, mislėjo ir ant galo atrado budą. Jug nieks nepamisllys, kad tai Stojanas, jeigu jį aprėdyti moteriškai. Teip sumisljūs tuojaus susirišo į pundelį savo drabužius ir išėjo vėla į sodą. Norėjo nunešus tą pundelį padėti prie Stojano. Ejo tad prie aviečių krumo, o širdis jos tvakėjo.

— Ar dar miega?... o gal jau pabudo?...

Staptelėjo, apsidairė, dar sykį staptelėjo, ant galo priėjo, bet neišdrįso praskleisti aviečių šakas. Valandėlę paklausė. Ant galo įsidraino ir ėjo tarp aviečių.

— Kas tai?... – užklausė pati savęs.

Vieta, kur miegojo Stojanas buvo tuščia.

— Nuvėjo? – Kur?...

Galėstis ir baimė ją apėmė. Negalėjo suprast, kaip jis galėjo nuveit, kad jį nenuleido nuo jo savo akių. Kas pasidarė?...

Tuojaus vienog dasizinojo. Stojanas teip netikėtai stoji prie jos, kad net ji suriko:

— Ah!.....

— Tilek..... – sušnabzdėjo. – Laukiau bobos Mokros, Petro, arba tavęs, kad paprašyt jys manę paslėpti.

— Te – atsakė, paduodama pundelį.

Stojanas paėmė apžiūrėjo, atrišo, o kada jam išpuolė iš rankų sejonas, užklausė?

— Kas tai?

Merginai širdis plakė ir teip susimaišė, kad nieko negalėjo atsakyti.

— Hm?... – tarė apžiūrėjęs. – Ar tai man?

— Teip – ištarė.

— Turiu tad persirengt?

— Teip..... – atsakė vėla nepakeldama akių.

— Kur-gi dėsiu usus ir barzdą?... – užklausė.

Kalbėjo jis tai šipsodamasis, ir tas jio šipsojimasis padrūsino bailiā merginā.

— Ona dirstelėjo į Stojaną.

— Mano usai išlys iš po skaros.

Tai taręs pradėjo sukti skarą ant galvos. Nesisekė jam. Su-vyniojo skepetą visai ne teip.

— O ką, gerai? – paklausė pabaigęs.

Ona dirstelėjo ir sučiaupė lupas.

— Ar daili iš manęs hanem?

— Mergina pasileido juokais.

— Dabar reik uždėt feredžią?

— Ale ne – atsakė.

— O ką?

— Jašmaką reikia kitaip sudėti.

Stojaną pradėjo taisyti.

— Ne teip.

— Tai kaip-gi?

— Reik pirmiaus sulenkinti.

— Šičia?

— Ne.

— Uždegt-gi tu man.

— Ona paėmė skarą, sudėstė ją kaip reikia.

— Ve.. – tarė

— O paskui?

— Dedasi tai ant galvos, apsukā tai po barzdą ir užriša užpakalį ant kaklo.

Stojanas nulenkė galvą, o ji truputį padvejojus, aprišo kaip priguli. Padarė tai teip gerai, kad skara uždengė barzdą ir usus. Matyt buvo tik kakta, akys ir truputis nosies.

— Gerai?

— Dabar gerai – atsakė.

— Lieka dar sijonas.

Už valandos jis buvo visai panašus į bobą.

— Tai cikime – tarė jis.

— Palauk! – sustabdė jį Ona.

— Kur?

— Čia truputį luktelk.... aš tuoj sugrįžsiu.

Nubėgo išsiuntinėjo tarnus ir vėla sugrįžo į sodą.

— Eik!

Stojanas išlindo iš aviečių krumo.

— Einam greitai – tarė skubjdamasi.

Per sodą jauna pora kuomet bėgte bėgo. Stojanui kojos painiojosi sijone; sekė vienog paskui Oną, kuri jį nuvedė per kiemą į namą, atidarė vieno kambario duris, atvedė pas šepą, atdarė ją ir rodydama ranka į vidu, tarė:

— Lysk čia!...

Užpakalinė šepos siena buvo pakelta ir paremta pagaliu. Kada Stojanas perlindo per tą sieną, mergina išėmė pagalį ir siena uzleido. Stojanas atsirado mažam su vienu langu kambarelį, panašiam į didelę skrynę. Iš to kambarėlio galima dar buvo išeiti į apsuptą iš visų pušių murais kiemelį, iš kurio siūru urveliu galima buvo dasigaut į lauką. Padaryta tai buvo dėl pasislėpimo jaunų moterių nuo užėjimo turkų.

Siena užsilėdo ir Stojanas likos vienas; atsisėdo kampė, kur buvo sudėtos kelios paduškaitės ir užsiklotovas.

— Kas toliaus bus..... – užklausė pats savęs.

Tuom tarpu skilė sienoje pasirodė taca su valgiu. Stojanas priėjo ir už tacos pamatė merginos veidą. Vaikinas paėmė valgi, padėkavojo ir užklausė:

— Pasakyk man, Anka, dėlko atėjai į avietes su sijonu ir skaromis?

— Dėlto, kad tavęs nieks nepazintu pereinant per sodą.

— Kas tau pasakė, kad aš sode?

— Nieks.... – atsakė.

— Bet-gi sijoną nešei del manęs?

— Tau, o tai dėlto, kad už tavo galvą paskirta dovanos.

Buvo tai Stojanui naujiena, tad užklausė:

— Dovanos?... už mano galvą?.....

— Ir didelės.... tukstantis grašių.

— Nežinojau to.

— Tukstantis grašių.... – atsakė mergina ir atsitraukė nuo skylės.

Stojanas vėla likos vienas, pradėjo mąstyti, bet mąstymai tuoj vėl buvo pertraukti. Skilė pasirodė taca su valgiais ir bonka vyno

(Toliaus bus).

PIRMUTINIS BALIUS.

KOMEDIJA I AKTE.

RAŠĖ PRZYBYLSKI.

YPATOS:

VOZINSKAS.

PAULINA jo pati.

Rožė jų duklė.

ANTANAS.

KALAUCKIENĖ.

DARATA jos duklė

SULEVIČIUTĖ (sena merga.)

KATRĖ Vozinskų tarnaitė.

} Vozinskų giminės.

VISKAS ATSILIEKA MIESTE.

Scena perstato kambarį, vidutiniškai aptaisyta. Priešakyje scenos po dešinei stovi senas rašomas stalas, apmestas popieromis, knygomis, plunksnomis ir t. t., po kairei piano; ant stalo dega liampa, ant kito stalelio, kuris stovi ties pianui extra liampa. Didžiausios durys viduryje, — šonuose dvejios durys, visur išmėtytos yvairios moteriškos drapanos.

PIRMA SCENA.

VOZINSKAS, KATRĖ.

VOZINSKAS (sėdi prie stalo ir perrašinėja).

KATRĖ (įbėga iš šalinių durių).

Pone, ponis liepė pasakyti, kad ponas eitum rengtis. Kambaryje yra pataisyta nusiprausti. (Rodo į duris po dešinei).

VOZINSKAS (neperstodamas rašyti).

Gerai, gerai, tiktai manęs dabar netruadyk. Pažiūrėk, kelinta adyna?

KATRĖ (žiurdama į laikrodį).

Dešimts minučių po aštuonių.

VOZINSKAS (kaip augščiau).

Dešimts minučių po aštuonių? O, o! tai turiu da gana laiko. Balius prasideda ant dešimtos, o kaip nuėsimė ant vienuolikos, bus pats laikas. Nereikalaujame buti pirmi.

KATRĖ (rinkdama visokias moteriškas drapanas

išmėtytas po kreses).

Motina Dievo — kokia čia netvarka, kaip viskas sumaišyta. Per tą balių, tai visi namai stačia galva persivertė.

VOZINSKAS (kaip augščiau).

Ką čia painiojiesi; kenki man.

PAULINA (už scenos).

Katriuk, Katriuk, — pasakei panui?

KATRĖ (ties durimis).

Pasakiau, bet ponas nenori da rengtis, nes daug dar yra laiko — ir rašo.

VOZINSKAS (nekantriai).

Ne, neišturėsiu..... Prašau tavęs, eik sau į kunią — arba pas ponią, o man čia nesipink.

KATRĖ (į sąvę).

Eisiu, eisiu..... kas man galvoje, tegul rengiasi arba nesirengia..... ir taip ponis turės viską ant jo taisyti; (išėdama į kairę) vanduo, abrusas, muilas — kambaryje (išėdama).

VOZINSKAS.

Baisi mergina..... Neduoda ramiai dirbti!..... Ant ko aš sustojau? Aha..... čia..... „su... su...“

(negali perskaityti). Tas prakeiktas balius atsistojo man gerklėje kaip kaulas..... Kaip esu gyvas nebuvau nė ant vieno balius..... „su.....“ Kas tai per raštas, akis gali sau pagadinti..... To ir šuva neperskaitytu..... „su...“ nė iš vietos!.....

ANTRA SCENA.

VOZINSKAS, PAULINA.

PAULINA (baliniuose rubuose, galva da nepataisyta, išeina iš šalinių durių iš kairės)

PAULINA.

Oi Dieve mano — Kazy, koks tu negeras. Prašiau tavęs, kad mestum į šalį tą rašymą ir eitum rengtis.

VOZINSKAS (neperstodamas rašyti).

Tuojau, tuojau mano dušyte. Nusiramink, nepasivėlšim nė ant vienos sekundos, „su...“ O kas tai per neįjėgėlis rašė..... gal tu perskaitysi?.....

PAULINA.

Ryto pabaigsi, o dabar eik taisyti. Negaliu sulaukti frizierkos. Sakau tau, Rožė išrodo kaip aniošas tose baltose drapanose. Išties negaliu suprasti, kaip gali buti taip ramus, kad manę karštis ima iš emocijos prieš tą balių.

VOZINSKAS.

Prisipažinsiu tau, brangi Paulina, kad manę teip pat ima karštis, tiktai ne iš emocijos prieš balių, bet prieš šitą — ol (rodo ant popierų). Pažiūrėk — kas čia darbo..... o koks raštas..... Tas viskas žiuri ant mano rankų.

PAULINA.

Nepabaigsi šiandie, tai ryto pabaigsi.

VOZINSKAS

Teip sakosi. Darbas skubus, su perdetiniu juokų nėra. Negaliu jukgi teisintis, kad buvo balius. Aš vis senyn einu — o jaunų kandidatų ant kiekvienos vietos, kad ir teip mažos, kaip mano, šimtai. Gali dar manę pavartyti. Turiu dabortis.

PAULINA.

Visados bereikalo bijaisi; nuo seniausių laikų, o ačiu Dievui — pergvyvenome drauge nemaž metų — vis tau rodėsi, kad kažinkas tykoja tavo vietos. Ir tuo tarpu kad kiti tavo draugai ateina į biurą ant dešimtos iš ryto, tu jau ant pusės aštuntos išeini iš namų, kad tik nepasivėlinti, o prie stalo sėdi ant aštuonių, pridėdamas sau visai nereikalingai visą adyną darbė.

VOZINSKAS.

Rupinausi visados ir rupinuosi sąžiniškai atltk savo priderystes.

PAULINA.

Ir nežiurint ant to sąžiniškumo netoli nuvažiavai.

VOZINSKAS.

Toks jau matyt mano likimas. Fortuna žiuejo ant manęs visados šnairai.

PAULINA.

Teip. O kas tam kaltas? Tu pats. Tavo draugai daug jaunesni, neteip darbštys, neteip gabys, gauda geresnes vietas. O tave lyg kas butų prikaltęs prie vienos vietos. O žinai dėlko? Dėlto, kad esi per daug geras, lipšnus, kuklus, tykus, nieko niekados neprašai — o bijaisi savo šešėlio.....

(Toliaus bus).

Budas iszsimokinimo anglizskos kalbos.

(Tasa).

Raszosi	Tariasi	Reiszkla.
Hot	hāt	karsztas
Hour	aur	adina
House	haus	namas
How	hau	kaip
However	hauever	kaip nebutų
Human	hjumen	žmogiszkas
Hungry	hongry	alkanas
Hunt	hont medžioklė, medžioti	
Hurt	hoit	paizskaditi
Husband	hosbend	vyras
I	ai	asz
Ice	ais	ledas
Idle ejdel	eidel	slinkas
Jf	ef	jei
Ill	ill	sergantis
Impossible	impasibel	negalemas
Impression	impreszen	įspaudimas
Imprison	imprizen	uždaryti kalinį

Impurity	impjurity	neczistumas
In	in	i
Incline	inklein	palankus
Inclose	inkloos	įdėti
Inconvenience	inkonviniens	nepatikimas
Increase	inkrijs	padauginti
Incredible	inkredibel	netikiamas
indebted	endebted	skolinga
Indeed	indijd	isztikro
Infant	infant	mažas vaikas
Inhabitant	inhebitent	gyventojas
Injure	inziur	sužeisti
Ink	ink	atramentas
Innumerable	ennomerebei	be skaitliaus
Inquire.	inkvejer	dažinoji
Inquiry	inkveiri	dasiklausimas
Inside	inseid	viduje
Insist	insist	pastovėti ant ko
Instance	instens	priklodas
Instant	instent	akies mirksnis
Insufficient	insufiszent	neužtenkantis
Insurance	inzurenc	apsisaugojimas

(Toliaus bus).

Temikit Lietuviai

Sutrumpytas Lietuvisz-kai-Anglizskas Žodynėlis, sudėtas ir iszduotas kun. Petro Saurusai-czio, Waterbury'o Conn. klebono.

Yra tai labai naudinga dėl lietuvių knyga, nes ne vienam atsitikime bus ji lietuviams didele pagelba.

Galima gauti pas patį autorių arba „Žvaigždės" spaustuvėje.

ZVAIGŽDĖS AGENTAI:

V. Kudarauskas, Lawrence, Mass.

T. Rauliczkis

22 Broad str., Hazleton, Pa.

Stanislovas Poteliunas.

Plymouth, Pa.

Povylas Gaizaukas,

24 7th Str., Mahanoy City, Pa.

Juoza^s Kasiulaitis,

74 Carrol str., Pittston, Pa.

P. Mikalauckas

25 W. 2nd Str., S. Boston, Mass.

Antanas Szileika,

Spring Valley, Ill. ir apielinkej.

M. Szvernickas,

146 Roebling Str., Brooklyn, N. Y.

M. Czeponis,

72 Jubilee Str., New Britain, Conn.

Mikolas Miszkunas,

8 Belmont ave., Newark, N. J.

J. Macziulaitis,

165 Ferry Str., Newark, N. J.

J. Rabikauckas,

312 Water Str., Brooklyn, N. Y.

KELIAUJANTIS AGENTAS

Andrius Mikalauskas,

25 W. 2-nd Str., South Boston, Mass.

Michael Bershatzky.

RUSKOS IR TURKISZKOS MAUDYNĖS.

Viską užtaikoma cizta! Atskhrus kambarial dėl vyrių ir moterių. Atdara nuo 8:00 ryto iki vakaro.

72 Seigel Street.

BeL. Manhattan and Graham Ave., Brooklyn, N. Y.

GEO. SCHOBER,

Pardavinėja visokias mėsas, kaipu tai:

Jautiena, Avincziena, kiauliena, deszras ir teip visokias importovatas ir czionaitines mesas.

92 Grand Str., Brooklyn, N. Y.

„Saulė"

Vienatinė du-kart nedėlinė gazieta iszeinanti Amerike utaryke ir pėnyczioje, kasztuoja ant meto \$2.50, į užmarę \$3.50. Kas užmokės \$3.00 tai aplaikys „S." ir „L. V." In užmarę „Saulė" ir „Linksmas V." \$4.50. Adresavokite:

D. T. BOZKAUSKAS,

520-522 South All., Mahanoy City, Pa.

Naujena Naujena!

SKAITYKIT VISI

LJETUVISZKA LENKISZKA APTEIKA.

Apgarsniu savo tautieciams jog mano Lietuviszkoj Lenkiszkoj Aptiekoj 335 Grand Str., randasi vi soki vaistai ir žolės vartojamos kaipu gydymas Europoje, **trajanka** ir t. t. Tei ogi labai pigiai galima gauti specialisz-

kas liekarstas nuo visokių ligų kaip tai: nuo užsiszaldimo, plancezių užsilegimo, sunkaus kostulio, džiovos; teipgi nuo romatizmo, kau- lų laužimo, kojų traukimo, galvos skaudėjimo, neuralgijos, visokių puezku. Vaistai nuo pilvo skaudėjimo, dadnodanti gardumą prie valgio ir daugybė kitokių. Visi tie vaistai yra kuo geriausiai pircengti pagal geriausių Europos ir Amerikos Daktarų receptus ir jau daugybė lygonių jais iszsigydė, labai mažai iszduodami ant to pinigų. Visus savo vaistus asz siunczių pareikalaujusiems per pacztų arba expresų į visą Ameriką. Reikale paraszų- kite pas mane laiszka o asz rodų suteiksniu jums dovanni.

Mano aptiekoje yra gaunami visoki skuriniai ir elektriszki BANDAŽAI už žemiausią prekę.

M. MAYER

EUROPISZKAS APTEKORIUS

335 Grand str. BROOKLYN, N. Y.

tarpe Marey avo. ir Havemayr Str.

Telephonas 1342 Williamsburg,

DIDIAUSIAS IR DAUGIAUSIA UZSI-
TIKINTIS SZTORAS VISO APIELINKE.

JOHN J.
Gorman's
ESTABLISHED 1857

Mus Mieris:

MANDAGUS PASI-
ELGIMAS SU VISAIS
Madausų įbet-
dintų praneškit
virsniuokui.

NAUJA IDEJA

10 centu

MADOS

Tavorai visi yra
gwarantuojami
kaip perstatyti.
Klaidos atydidai
pataisomos.
Neatidangušili-
namiems pin-
guo sugražiuo.

Vakarais atdara Panedelij ir Subatoj.

Ar Tamsta pazinsti mus?
Jeigu ne, tai delko negalim sueit in

pazinti! Jau 43 metai kaip mes darom bizni (interesą)
szioj apielinkej ir visi yra persitikrine, kad mažas vaikas gali
pas mus bile kokj daiktą nusipirkti teip saugiai, kaip ir suag-
ges žmogus. Mes užlaikom didžiausią krautuve moteriszkų
drapanų, namų parėdymų, valgomų tavorų ir kas tik ko
reikalauja.

Papandyki dar ir kita karta.

JOHN J. GORMAM,

229 235 Grand Str.,

Brooklyn, N. Y.

SIUTAI! SIUTAI! SIUTAI!

Geriausį visokio kaino siu-
riausios matarijos, dru-
prekės tai daug pigesnės
dyk sykį pas mus, o per-
tai, naujausios mados, ge-
czian-ias pasiuvinimas, o ką
kaip pas kitus. Paban-
dyk sitikrįsi apie mus sztorą.

Skaityk! Skaityk! Skaityk!

O perskaitęs neužmirszk, kad jeigu pas mus užsisteliuos
siutą, tau jis tiks teip kaip apgijęs dėto, kad mus krauceziai
moka dirbt gerai ir greit. Ateik, o nesigraudjisi. Pas mus
gausi drapanų kokių tik nori. Neužmirsz vietę ir numarą

LEWIS Bro's,

48 Grand Str.,

Brooklyn, N. Y.

S. GINSBURG,

PARDAVINETOJAS LAIKRODELIU, IR TEIP VISOKIU AUK-
SINIU IR SIDABRINIU DAIGTU. PATAISYMAI UŽ ŽEMIAU-
SIAS PREKES. TEIPGI PUIKIU AUKSINIU IR SIDABRINIU
LAIKRODELIU IR LENCIUGELIU. SIENINIU LAIKRODŽIU.
SKAMBINAMI LAIKRODŽIAI NUO 60c. AUGSZTYN.

51 Grand Street,

Brooklyn, N. Y.

MOKSLIŠKAS IR LITERATIŠKAS LAIKRAŠTIS

„DIRVA“

Išcina kas trys mėnesiai, pavidale knygos nuo
100-160 puslapių ir daugiaus. Kaštuoja \$2.00,
(8 markės, 10 frankų) ant metų.

Dirvos siekiu yra per išleidimą mokslškų
knygelių pakelti mūsų literatūrą. Autoriai
rankvedžių įvairių mokslo šakų Dirvos išlei-
tuvėje ras pagcildaujamus išleistojus, kurie jų
veikalus gražioje ir pritinkančioje formoje pa-
duos į lietuviškos visuomenės rankas.

Visi platesnių pažiūrų tautiečiai pripažino Dir-
vą už prakiliausią laikraštį, atnešantį garbę
mūsų literatūrai.

Kožnas prakilnesnis lietuvis privalo papuošti
savo namą Dirvos knygelėmis.

Norinti gauti Dirvos numerį ant pažiūros turi
prisiųsti 50 centų; už dyką siųsti savo knygas
ant pažiūros Dirvos redakcija negali, nes jų
išleidimas brangiai kaštuoja.

Patrijotiškos draugystės arba kuopos, imda-
mos po kelis arba keliolika egzempliorių, gaus
Dirvą daug pigiaus.

Rašant ir siunčiant pinigus ar rankraščius,
reikia padėti tokį antrašą:

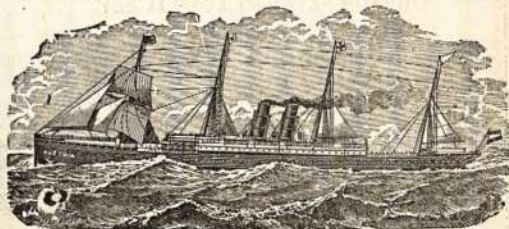
REV. A. M. MILUKAS,

Shenandoah, Pa.

MAX KOBRE
Lietuviszka Banka

40 Canal Str., — 142 Division Str.,

New York.

Prieteliai! duodu jums žinią, kad mes parduodam Szifkortes ant visų
greicziausių laivų už pigiausią prekę. Esu uztvirtintu agentu ant lini-
jų, North German Lloyd Bremeno; Hamburg American Line Hambur-
go; Red Star Line Antverpo ir Nitherlands Line Roterdamo. Siun-
cziamo pinigus, kuriuos jusų prieteliai geuma į 15 dienų. Mūsų kanto-
roje galite susisznėkėti lietuviszkai ir lenkiszzkai. Ateikite ir persiliu-
dykite, kad mes per 25 metus su kožnu apsiejome teisingai. Teiposgi
parduodam tikietus ant visų geležinkelių Amerikoje ir Europoje.

Duodam žinot kad mes priimam pinigus į depositų bankos ir mo-
kam po 3½ procentus ant metų. Procentą tik tą mokam nuo 50 dole-
rių ir virszaus, ale kad bava padėti ne mažian kaip 6 mėnesius. Padėti
ir iszimti gali kožną dieną nuo 9 ryto iki 2 po pietų ir nuo 4 iki 8 va-
landai vakare.

NAUJAI INTAISYTA

„ZVAIGZDES”

★ SPAUSTUVE ★

Atlieka visokius drukoriszkus
darbus gerai, pigiai ir greitai:DRUKUOJA KNYGAS, CIRKULIORIUS, KONSTITUCIJAS DEL
DRAUGYSCIU, GROMATAS, VISITING, BUSINĖS CARDS IR

VISUS KITUS DRUKORISZKUS DARBUS.

Kas darba paves, nesigraudys.

★ ★ ★

SPAUSTUVE YRA PO NUMARU

94 GRAND st.,
BROOKLYN, N. Y.**Sveikata! -- Ilgas Gyvenimas!**Teip visi sako, kurie perka valgius nuo **J. Krauczeliuno**.
Jo sztoras visada yra pripildytas szvieziais tavorais, kuriucs
pardavineja daug pigiau kaip kiti. Užcedyk pinigis ir sa-
drujk savo sveikata pirkdamas valgius pas**J. Krauczeliuna,**

118 GRAND STR.,

BROOKLYN, N. Y.

JAMES J. MCGINTYLAIDOTOJAS LAVONU IR BALSAMAVOTOJAS
PRIE LIETUVISZKOS PARAPIJOS BROOKLYNE.

Laidoja

visokiu

ant

kapiniu.

PARSAMO KARIETAS ANT SZERMENU, VESELJU IR
KITUOSE REIKALUOSE LABAI PIGIAI.Gyvenimas ir kanceliarija po No. 72 South 2-nd Str.
Stonia po No. 76 South 1-st Str., Brooklyn, N. Y.

Stonia atdara diena ir nakti.

Telefonas 559 Williamsburgh.

FR. PUSTET & CO.Atlikti visokius drukoriszkus dar-
bus del szvento Tevo ir szvy.

Ritu Kongregacijos.

Iszduoda ir parduoda knygas visokiose kalbose, kaip tai:
lotyniszkoje, prancuziszkoje, angliszkoje, vokiszkoje, len-
kiszkoje, lietuviszkoje ir kitose.Dirba pas save ir pargabena isz uzmarės visokius baž-
nytinius daiktus kaip tai: arnotus, kopas, kielikus, lik-
torius, szventuju stovyklas ir t. t.Teipgi parduoda Szkaplierius, Razanczius, ignoselius
ir visokius szventuju pavekslus.

Visus daiktus laiko ko geriausius, o parduoda ko pigiausia.

52 Barclay str.
New York.

TELEPHONE 4548. COTLAND.

Tur1 didellus sklodus, Ryme, Ratisbonoje, Cincinnati ir New York'e.

SIAPTYBE.Skaityk szita su atyda; gal szita ar kita sanvaite reika-
lausi mano pagalbos. Per daugeli metų asz užsiemiau gydy-
mu vien tik vyriszku ligų, neziurint isz kokios priezasties ki-
lusiis kaip to: Silpnumą lytiszku daliu, ligas paeinunczias
per iszdykimą jaunysteje, negerus sapnus, užsikrėtimus, tini-
mą ingstu, baltus t kėjimus, užnuodijimą krauju (pradžioj ar-
ba įsienėjus), iszbėrimą szzais ant lytiszku daliu, skausmin-
gus szlapinimus, sutinimus, sulaikymą szlapumų, apyphilis,
puslės ligas, ir kitokius prietikius kaip netikimą prie apsi-
vedimo, plautį, užpavietrijimą ir t. t. Visi kurie neubtoja
sunkiios ligos arba yra pripažinti už neiszgydomus per kitus
daktarus, užprasgau atsilankyti pas mane. Asz iszgydau
kada kiti negali. Netrotyk laiko su patentuotomis gyduole-
mis ir nesuprantancziais aptiekoriais. Mano ofiso praktika
yra didžiausia New Yorke. Ne bijok, atek, o busi iszgydy-
tas per Seną Daktarą Bryan.**PASARGA.** Vyras siekiantis iszgydymą slaptin-
gos ligos ne tur mėginti. Užcedyk
pinigis laika ir skusmus gydydamasis mano budu. Asz tik
vyrus gydau. Perziurejimas uzlyk4. Aiszskiai yra matoma,
jug asz galiu geriau gydyti kaip familiju daktarai, katrie mė-
gina gydyti kiekvieną ligą. Netrukdyk laiko mėginimais.
Asz greitai gydau už pigę mokesit.**Sianas Daktaras Bryan,**

249 East 21st Str., kampas 2nd ave.,

New York City.

Rodas davineja uzdyka. Vidutinė mokesitis syklu su gyduolėms. Iszkirpk szita
ir paduk sergancziai draugai. Ofisas atdaras kasdien iki 8, nedėlioj tik popiet.

DR. LEO. LANDES,
LIETUVISZKAS DAKTARAS.
124 E. 24 UL., NEW YORK.
Garsingas gydytojas vyriskų ir moteriskų ligų. Mokino-1 universetete New Yorke; praktiko-1 ligonbučiuose Wied niuje. Berlyne, karaliskos mokykloje Londone, buvo p-rdėtiniiu mokslo Lebnano, Bellevue, Port Graduale Hospital College ir t. t.

USZTIKRINA ISZGYDYMA

visų slaptų ir paprastų ligų, kaip tai: plaučių, kepenų, skaudėjima vidurių, galvos, nepomietų, apilpmų, skaudulius, žaidzas, tinamų, moterszkas ligas ir novaisingumą. Gydomul norviszkų ligų reikia naudot elektrikinias prietaisus.

VISOKIAS LIGAS

iszgydysiu į keles dienas, kaip tai ligas pilvo, uždegimą žarnų, iszdžiuvimą pieno, skaudėjimą lūpų, nosies, akių, ausų, nustojimą pajiegy ir t. t. Iszgydyimą užtikrinu kiekvienam atsitikime. Chroniszkas ligas gyduau pasekmingai, ir slėpemas ligas užtikau slaptybės.

Dr. Leonard Landes,

134 E. 24-th str., cor. Lexington ave.
Ofiso valandos: { nuo 9 rto iki 1 popiet
{ nuo 5 po piet iki 8 vak.
Nedėlionis: { nuo 8 iki 10:30 ryto ir
{ nuo 2 iki 5 val. po piet.

RODA PER GROMATĄ DYKAL

Upraszydami gyduoles prisiųskit \$1.00.
Jeigu sergi tai parasyk kiek turi metų, kiek sveri ir aprasyk savo ligą, o aš prisiųsiu gyduoles kurioms iszisygaisi.

CAECILIA HALL,

GEO. SCHMIDT, PROPRIETOR.

Užlaiko visokių gėrymus, kaip tai:
* VYNA, SZNAPSA IR ALU. *
No. 101 & 103 Grand Street,
Brooklyn, N. Y.

Teipgi yra pulki salė dėl mltimų, vese-
lijų ir teip visocių susirinkimų.
Czlon Szv. Juozapo ir szv. Kazimiero
draugystės laiko czlon savo susirinkimams.

„KATALIKAS“

Lietuviszkas Sanvairinis laikrasztis.

Iszeina Chicago, Ill.

Kasztuoia ant metu \$1.50.

Norinti uziraszyt, tu ri adresuoti:

Katalikas Publishing Co.,
3222 Auburn Avs.,
Chicago, Ill.

LIETU VISZKA APTIEKA
IR
BROOKLYNO PACZTA,
(S. S. No. 23.)

Pilna visokių aptiekoriszku tavoru. Turi visokių Europiszku ir Amerikoniszku gyduoliu, kaip tai teisingiausią lietuviszką TRAJANKA ir teip visokių žoliu, szknu — kokiu ant svieto randasi ir nuo visokių ligu.

Aptiekoj visada galima szaukt daktara uz dyka.

Atsiszaukentiems per gromatą apraszantiems savo ligą duoda rodas ir prisiunezo gyduoles per paczta arba expressą. Aptiekoj galima susikalbēt lietuviszškai, lenkiszškai, rusiszškai, vokiszškai, angliszškai ir visokiom kalbom. Receptus sudedam nuo visokių daktaru Amerikoniszku ir Europiszku.

Money Orders ir registravotus gromatus galite siust isz czionais.

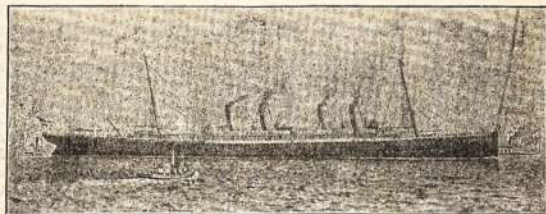
64 Grand Str., Brooklyn, N. Y.
Carl A. Buchbinder,
TELEPHONE CALL 1426 WILLIAMSBURGH.

BISCHOFFS' BANKING-HOUSE

uždėta 1848 metu

Nume Staats-Zeitung, prie užvažiavimo ant Brooklyno tilto, New-Yorke

Siunziami pinigūs į visas dalis svieto pigel, saugel ir greitai

ISZDUODAME SZIPKORTĖS IN EUROPA IR ISZEUROPOS.

Bankoje savo visados laikome daugybę pinigų dėl iszmajnymo, kaip tai: Maskolijos rubliu, Vokietijos markių, Austrijos guldenų ir t. t.

Dabar siunziam pinigūs tiesiog į namus.	vio (Express)	\$33
100 rublių už	\$52.50	„ „ „ reguliariszko laivo
50 „ „	\$26.50	Isz N. Y. į Antverpa
25 „ „	\$13.28	Isz N. Y. į Rotterdamą
20 „ „	\$10.75	Isz Brema į New Yorke ant greitlairo
15 „ „	\$8.12	(Express)
10 „ „	\$5.50	Isz Brema į N. Y. ant reguliariszko laivo
5 „ „	\$2.88	vo
Szipkortės (laivakortės) į Europa.	Isz Hamburgo į New Yorke ant greitlairo	\$39.50
Isz New Yorke į Brema ant greitlairo (Express)	ant reguliariszko laivo	\$35.—
„ „ „ „ ant reguliariszko „	Isz Antverpo į New Yorke	\$33.50
Isz New Yorke į Hamburgą ant greitlairo	Isz Rotterdamo į New Yorke	\$31.50

Dėlei artesnės žinios raszyk į

Bischoffs Banking House,

2 Centre str. (Staats-Zeitung Building, New-York)

Nedėlioje Banka atvira nuo 10 iki 12 'paj.

BENZIGER BROTHERS

36 38 Barclayst,
NEW YORK, N. Y.

Iszdirbėjai
KARUNU,
VELIAVU,
ir yvairiansių
ŽENKLELIU
Teipgi specialisz-
kai darome
szilkinius ir
auksinius ISZ-
SIUVIMUS.

Ant pareikalavimo visados prisiunzime prabas ir tavoru prekes, teipsoji ir didelį ilustravota katalogą prisiųsime už yka. Raszyk ant adreso:

Benziger Brothers,
36 & 38 BARCLAY STR., NEW YORK, N. Y.